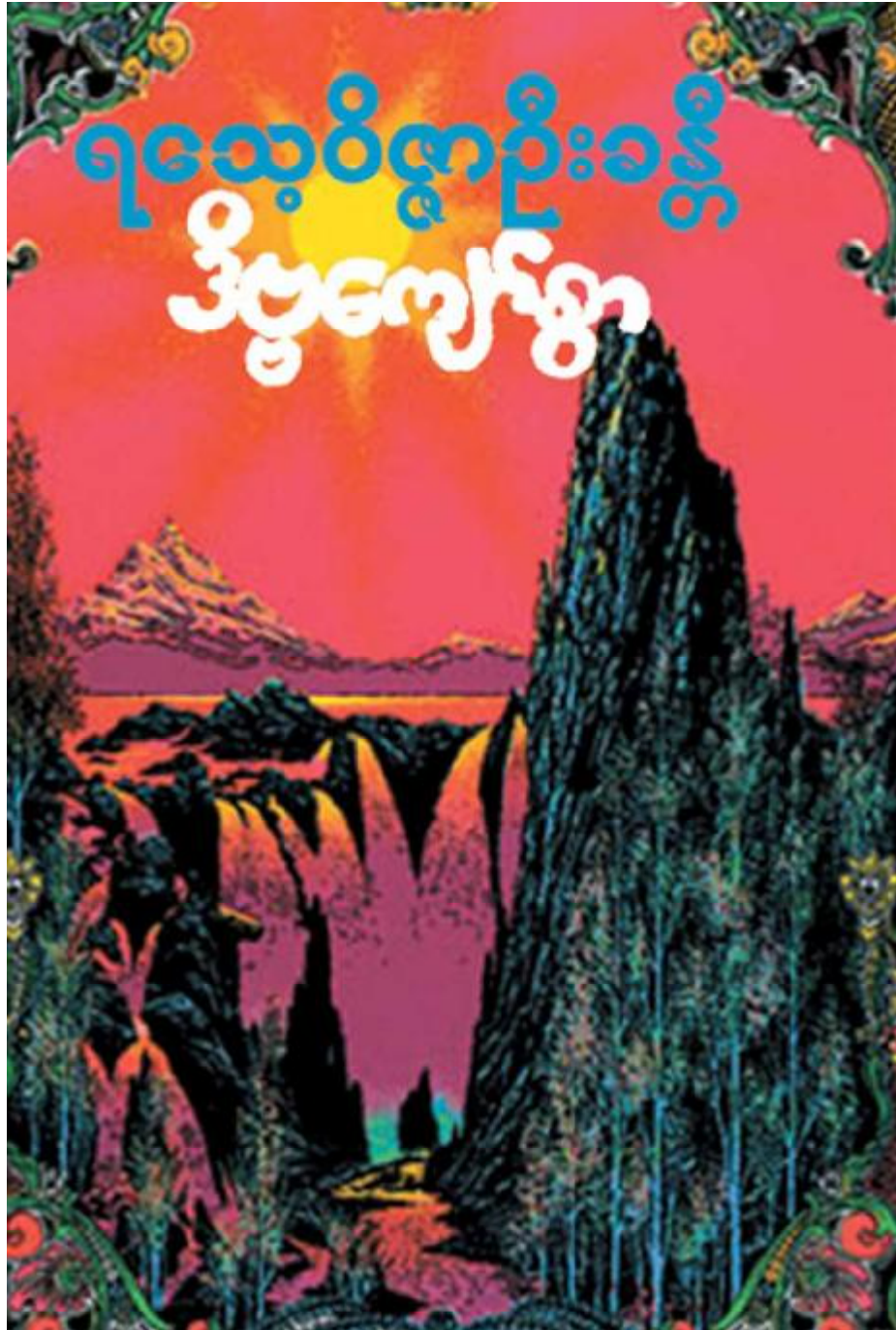

www.linhtet.com

ပေါက်

စာပေမှ ထုတ်ဝေသည်။

ဖုန်း - ၇၂၅၅၁၀

ဒို့တာဝန်အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး

ဒို့အရေး

အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ★ ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုပြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- ★ အမျိုးသားပြန်လည်စည်းလုံးညီညွတ်ရေး
- ★ ခိုင်မာသည့်ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ★ ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ စိုက်ပျိုးရေးကိုအခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် အောင်တည်ဆောက်ရေး
- ★ ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ★ ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများဖိတ်ခေါ်၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ★ နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသားပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- ★ တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး
- ★ အမျိုးဂုဏ်၊ တတိဂုဏ်မြှင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- ★ မျိုးချစ်စိတ်ဓါတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- ★ တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရေးမြှင့်မားရေး

ပထမအကြိမ် ရိုက်နှိပ်ခြင်း (၂၀၀၈၊ ဒီဇင်ဘာလ) အုပ်စု (၅၀၀)

စာမူပုံနှိပ်ခြင်းအမှတ် | ၄၀၁၂၆၂၁၀၀ | နှင့်

မျက်နှာပုံနှိပ်ခြင်းအမှတ် | ၄၀၁၂၀၃၁၀၀ | တို့အရ

ဦးစွန်းမွန်အောင် (ငါတို့စာပေ)

၇၅/အိ၊ ဖိစိန်လမ်း၊ ဗဟန်း မှ ထုတ်ဝေပြီး

မျက်နှာပုံနှိပ်ခြင်းနှင့် အတွင်းစာသားများကို ခေါ်မေသက်နိုင် (ပြည်ပုံနှိပ်တိုက်)

၂၀၀၈၊ မြေညီ၊ ပုဂံတောင်၊ ရန်ကင်းတွင် ပုံနှိပ်သည်။

တန်ဖိုး (၁၃၀၀) ကျပ်

www.linhtet.com

ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီအကြောင်း ရေးချင်နေခဲ့တာ
ကြာပါပြီ။

မြန်မာပြည်အရပ်ရပ် ဘယ်နေရာရောက်
ရောက်၊ စေတီပုထိုးတစ်ခုခုကို မြင်လို့ တည်ထားတဲ့
အလှူရှင်အကြောင်း မေးကြည့်လိုက်ရင် ဦးခန္တီဆိုတဲ့
နာမည်ဟာ ပါလာတတ်စမြဲပါ။

အနည်းဆုံး သူ စတည်တာရင်လဲဖြစ်မယ်၊
ဒါမှမဟုတ် သူက ပြင်ဆင် မွမ်းမံခဲ့မယ်၊ စသဖြင့်
မြန်မာပြည်အရပ်ရပ် (အထူးသဖြင့် မြန်မာပြည်အလယ်

ပိုင်းဒေသ)က သာသနာ့အဆောက်အဦ တော်တော်
များများဟာ ဦးခန္တီနဲ့ မကင်းခဲ့တာချည်း များပါတယ်။

ဒီလို လူတစ်ဦးတစ်ယောက်ထဲရဲ့ နာမည်ကို
ဘုရားဒကာအဖြစ် ကြားနေရတာမျိုး မကြုံဖူးပါ။

ဒီတော့ သူ့အကြောင်းကို သိချင်လာတယ်။

ဒါ့အပြင် ...

သူ့ခေတ်သူ့အခါက သူ ကုသိုလ်ပြုခဲ့တဲ့ တန်
ဖိုး စုစုပေါင်းဟာ ငွေကျပ် သန်းနှစ်ဆယ်ကျော်ဖိုးရှိတယ်
ဆိုတာကြားရတော့ ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားမိတယ်။

အဲဒီခေတ်က ငွေသန်းနှစ်ဆယ်ဆိုတာ အခု
ခေတ် တန်ဖိုးနဲ့ကြည့်ရင် တကယ့်ကို အံ့မခန်း ပမာဏ
ပေပဲ။

ဒီလောက် ငွေအများကြီးကို ဦးခန္တီ ဘယ်လိုရခဲ့
သလဲ။

ဗုဒ္ဓသာသနာတော်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ဒါလောက်
စွမ်းစွမ်းတမံ လုပ်ခဲ့တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအကြောင်း လူတိုင်း
ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် သိသင့်တယ်လို့ ယူဆပါတယ်။

စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာဆိုရင် သူ့ကို သာသနာ့
ကန်ထရိုက်ကြီးလို့တောင် ညွှန်းထားခဲ့တာပေပဲ။

ဒါဟာ ဒီစာမူ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်းရဲ့ အကြောင်း
ရင်းခံပါပဲ။

တစ်နည်းအားဖြင့် စာရေးသူသိတဲ့ ရသေ့ကြီး
ဦးခန္ဓိအကြောင်းကို ဝတ္ထုသွားနဲ့ ပြန်လည်တင်ပြထား
တာဖြစ်ပါတယ်။

နောင်တစ်ချိန်မှာ ရသေ့ကြီး ဦးခန္ဓိရဲ့အကြောင်း
အသေအချာ လေ့လာ၊ သုတေသနပြုပြီး ကျမ်းတစ်
စောင် ပေတစ်ဖွဲ့ရေးဖို့ ရည်ရွယ်ရင်း ရှိပါတယ်။

လောလောဆယ်တော့ ဒီစာမူလေးဟာ ရသေ့
စိတ်ဖြေပေါ့။

ဒီစာမူ ဖြစ်ပေါ်လာစေဖို့ ပံ့ပိုးမှုပေါင်းများစွာ
ထဲမှာ စာမူကို တခုတ်တရထည့်သွင်းဖော်ပြပေးတဲ့
နံနက်ခင်းဂျာနယ် အယ်ဒီတာချုပ် ဦးဇော်ဇော်၊ မန္တလေးကို
အတူလိုက်ပါခဲ့တဲ့ မကေသဇင်စိုး၊ စာရေးသူရဲ့ မိဘ
နှစ်ပါးနဲ့ မန္တလေးမြို့ကမိတ်ဆွေများတို့ကို အထူးကျေးဇူး
တင်ကြောင်း ဖော်ပြလိုပါတယ်။

ဒီစာမူရေးရာမှာ မြန်မာ့စွယ်စုံကျမ်းအတွဲ (၂) စာအုပ်၊ အရှင်ဘဒ္ဒဇောတိကာဘိဝံသရဲ့ မန္တလေး တောင်သမိုင်းသစ် စာအုပ်၊ အရှင်ပဏ္ဍိတရဲ့ မန္တလေးမြို့ တန်ခိုးကြီးဘုရားများ ရာဇဝင်သမိုင်း စာအုပ်၊ မောင်ပုဆိုးကြမ်းရဲ့ မန္တလေးတောင်ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီ စာအုပ်၊ ဦးအေးမောင်ရဲ့ ဦးခန္တီ၏ထေရုပ္ပတ္တိနှင့် ရွှေမန်း တောင်သမိုင်းအကျဉ်း စာအုပ်၊ အရှင်ဇောတိပါလရဲ့ နဂါးရစ်တောင်သမိုင်း စာအုပ်၊ မိဘမေတ္တာ ဆရာ ဦးမောင်ကြီးရဲ့ အဘအကြောင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာအုပ်၊ ဦးရွှေဝင်း (မန္တလေး) ရဲ့ နမောတဿစကြာလည် ပုတီး စိတ်နည်းနှင့် အမြဲတေဂါထာမန္တန်များ စာအုပ်၊ ဒါရိုက်တာမြင့်မောင်ရဲ့ အင်းလေး ရွှေဥဒေါင်းတောင် ဆရာတော်ကြီး ထေရုပ္ပတ္တိစာအုပ် ... တွေက အဓိက အချက်အလက်ယူ မှီငြမ်းပါတယ်။

(ဒီစာအုပ်ဟာ နံနက်ခင်းဂျာနယ်မှာ သြဂုတ် ၆ ၂၀၀၈ ကနေ အောက်တိုဘာ ၂၀၀၈ အထိ ပါဝင်ခဲ့တာတွေ ဖြစ်ပါတယ်။ ဂျာနယ်မှာ

ပါစဉ်က ဒဿကျော်စွာ နာမည်နဲ့ ဖြစ်ပေမယ့် အခု ကလောင်ခွဲဖြစ်တဲ့ ဒိဗ္ဗကျော်စွာ နာမည် သုံးရတာကတော့ စာရေးသူရေးနေကျ ဝတ္ထုပုံစံ တွေနဲ့ အမျိုးအစားချင်းမတူ၊ ကွဲပြားမှန်း သိသာစေချင်လိုပါ။ ဒီစာအုပ်ဟာ ဝတ္ထုတော့ ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ပိုထူးခြားတာက တကယ်ရှိခဲ့ဖူးသူ ဝိဇ္ဇာတစ်ပါးအကြောင်းဝတ္ထု ဖြစ်တယ်။)

ဒဿကျော်စွာ

အခန်း(၁)

အိတ်မက်ထူးနဲ့သန္ဓေယူ

အထက် ... မန်လည်၊

အောက် ... လယ်တီ၊

တောင် ... ခန္တီ၊

အထက်မြန်မာပြည်၌ မန်လည်ဆရာတော်၊

အောက်မြန်မာပြည်၌ လယ်တီဆရာတော်၊

တောင်ကုန်းတောင်တန်း ဟူသမျှ၌

ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီ၊

... တို့သည် သာသနာ့ဝန်ကို ထမ်းရွက်ရာ၌

ကျော်ကြားခဲ့၏။

ဆောင်းဦးကာလ၏ တစ်ခုသော နံနက်ခင်း
တွင် ရမည်းသင်းမြို့နယ်အတွင်းရှိ အိမ်တစ်လုံး၌ အမျိုး
သမီးတစ်ဦးသည် အံ့ဩ၊ စိတ်လှုပ်ရှားစွာ အိပ်ရာမှ
နိုးလာခဲ့လေ၏။

ထိုအမျိုးသမီး၏ အမည်မှာ ဒေါ်ခိုဥ ဖြစ်သည်။
အိပ်ရာပေါ်မှ သူ လူးလွန်နိုးထ၍ ဆောင့်
ကြောင့်ထထိုင်လိုက်သောအခါ ...

သူ့နံဘေးတွင် အိပ်နေခဲ့သော ခင်ပွန်းဖြစ်သူ
ဦးရွှေလှသည်လည်း နိုးလာခဲ့ရချေ၏။

ဇနီးသည်၏ စိတ်လှုပ်ရှားနေသော မျက်နှာကို

မြင်ရသဖြင့် ဦးရွှေလှ အံ့ဩသွားသည်။

“ဟင်! ရှင်မ၊ ဘာများဖြစ်လို့တုန်း”

ဒေါ်ခိုဥက အနည်းငယ်အေးစက်တုန်ရီနေသော လက်များဖြင့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏ လက်မောင်းကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်ရင်း အသံခပ်တိုးတိုးဖြင့် ပြောသည်။

“ကျွန်မ ညက အိပ်မက်ဆန်းတစ်ခုမက်တယ်”

ဦးရွှေလှ စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ သူ့ဇနီးသည်မှာ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ကောင်း ပီသစွာ ရတနာသုံးပါးကို အမြဲ ဦးထိပ်ထား၍ စိတ်နှလုံးအေးချမ်းစွာ နေတတ်သူ မဟုတ်လား။ ကယောင်ကတမ်း အိပ်မက်မျိုးတော့ မမက်တန်ရာ။

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်လို အိပ်မက်လဲ ပြောပြပါဦး”

“အိပ်မက်ထဲမှာလေ ကျွန်မက သင်္ဘောကြီးတစ်စီးကို တစ်ယောက်ထဲတက်စီးပြီး သမုဒ္ဒရာကြီးလေးစင်းကို ပတ်တယ်တဲ့၊ သမုဒ္ဒရာထဲ

ဆိုတော့ လှိုင်းကြီး လေကြီးတွေလည်း လာတာ ပေါ့၊ ဒါပေမယ့် လာသမျှ လှိုင်းတွေဟာ ကျွန်မသင်္ဘောနားရောက်ရင် အလိုလို ပျောက် ကွယ်ကုန်တယ်၊ ခဏလေးနဲ့ပဲ ကျွန်မဟာ သမုဒ္ဒရာကြီးလေးစင်းကို ပတ်မိသတဲ့၊ ပြီးတော့ ...”

ဒေါ်ခိုဥက စကားကိုခေတ္တရပ်ရင်း ခင်ပွန်းဖြစ် သူ့ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ဦးရွှေလှ နှုတ်ကပင်
“ပြောပါ၊ ဆက်ပြောပါဦး ... ပြီးတော့ ဘာ ကို ဆက်မက်သေးသလဲ”

ဟု မေးလေသည်။
“နောက်ပြီး ဆက်မက်တာက အတော်တော့ ဆန်းတယ်ရှင့်၊ နေရယ် လရယ် နှစ်စင်းဟာ ကျွန်မကြည့်နေရင်းသားက ကျွန်မပါးစပ်ထဲ ပြေးဝင်လာကြတယ်တဲ့”

“ဪ”

ဦးရွှေလှ၏ နှုတ်မှ လေသံသဲ့သဲ့ ပျံ့လွင့်လာ
သည်။ ထို့နောက် တဖြည်းဖြည်း ပြုံးလာခဲ့၏။

“ဒါ အတိတ်နမိတ်ကောင်းပဲ ရှင်မရ”

ဟု အားရဝမ်းသာပြောလိုက်သည်။

“ဘယ်လို နမိတ်မျိုးလဲတော့”

ဦးရွှေလှမှာ ဗုဒ္ဓဘာသာစာပေများကို အတော်
လေး လေ့လာလိုက်စားဖူးသည်နှင့် အညီ တွေးတွေး
ဆဆဖြင့် ဆင်ခြင်ရင်း ...

“ငါတော့ ငါတို့မှာ သားကောင်းသားမြတ်
တစ်ဦး ရရှိလာတော့မယ့် နမိတ်လို့ ထင်တာ
ပဲ”

“ဟုတ်လား ဝမ်းသာလိုက်တာတော်”

“စာထဲပေထဲတွေမှာ ဖတ်မှတ်ဖူးတာတော့
ပုဂ္ဂိုလ်ထူး ပုဂ္ဂိုလ်မြတ်တွေ ပဋိသန္ဓေ
ယူခါနီးမှာ မိခင်ဟာ အိပ်မက်ဆန်းတစ်ခုအမြဲ
မက်တတ်တယ်တဲ့”

ဒေါ်ခိုဥက မအောင့်နိုင်တော့ပဲ ပြောလိုက်
သည်။

“ကျွန်မတို့မှာ ဘယ်လိုကလေးမျိုးရမလဲ
မသိဘူးနော်”

“မင်း အိပ်မက်အရဆိုရင် တို့ကလေးဟာ
ပညာဉာဏ်ကြီးကျယ်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ရ
တယ်။ ဘာလို့ဆို လှိုင်းတံပိုးကြီးတွေဆိုတာ
ဉာဏ်ပညာရဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကို ကိုယ်စားပြုတဲ့
သဘောလို့ ယူဆနိုင်လိမ့်မယ်။ နောက်ပြီး
သမုဒ္ဒရာလေးစင်းကို သင်္ဘောနဲ့ ခဏအတွင်း
ပတ်မိတယ်လို့ မြင်မက်ထားတဲ့အတွက်
သမုဒ္ဒရာလို ကျယ်ပြန့်တဲ့ နေရာအနှံ့အပြားက
လူတွေဟာ တို့ကလေးရဲ့ အဆုံးအမ ဩဝါဒကို
ခံယူကြလိမ့်မယ်”

“နေရယ် လရယ် ကျွန်မ ပါးစပ်ဝင်လာတယ်
လို့ မြင်မက်ရတာကရောတော်”

“ဒါကတော့ တို့ကလေးဟာ မြင့်မြတ်တဲ့နေရာ

သာသနာ့ဘောင်လိုမျိုးမှာ ပျော်မွေ့လိမ့်မယ်နဲ့
 တူတယ်၊ သာသနာတော်ကို နေလို လလို
 ထင်ရှားဖွယ်ရာ တနည်းတလမ်း အလုပ်
 အကျွေး ပြုနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည်ရတာပဲ”
 ခင်ပွန်းဖြစ်သူ၏ အတိတ်ကောက်သော စကား
 များပြီးဆုံးသွားသည့်အခါ ဒေါ်ခိုင်မှာ ကြည်နူးပီတိ
 တဖွားဖွား ဖြစ်နေမိလေ၏။

အသံကလေး ခပ်တိုးတိုးဖြင့် ...

“ရှင်ပြောတဲ့ နိမိတ်တွေ တကယ်မှန်ပါစေလို့
 ဆုတောင်းပါတယ်တော်”

ဟု ပြောခဲ့မိလေသည်။

နောက်များမကြာမီမှာပင်

သူမထံ၌ ကိုယ်ဝန်တစ်ခု တည်စွဲလာသည်ကို
 ဝမ်းမြောက်အံ့အားသင့်ဖွယ် တွေ့ခဲ့ရလေတော့၏။

ဖာနာပုဒ်

အခန်း (၂)

သရဖိုင်အောက်မှာမွှေးတဲ့သူ

ခါတစ်ပါးမှာ၊ သားရတနာကို၊
မကြာပြီမူ၊ ဖွားလုလုတွင်၊
မွေးမိခင်သည်၊
နေရှင်ထိုင်ခြင်း၊ ရမည်းသင်းမှ၊
ပျော်ခင်းသာယာ၊ ရွာသာရွာကို၊
သွားလိုစိတ်မှာ ...

ကိုယ်ဝန်ရင့်လာသည်နှင့်အမျှ ဒေါ်ခိုဥထံတွင်
အာသာဆန္ဒတစ်ခုသည် တစ်စထက်တစ်စ ပြင်းထန်၍
လာခဲ့လေ၏။

တစ်နေ့မှာတော့

ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ဦးရွှေလှကို ထုတ်ပြောမိသည်။

“ကျွန်မ ရမည်းသင်းမြို့ကြီးမှာ မနေချင်ဘူး
တော်၊ ရွာဘက် ပြောင်းချင်လိုက်တာ”

ဦးရွှေလှက ဇနီးသည်ကို အကဲခတ်လိုက်၏။

“မင်းမှာ ကိုယ်ဝန်ကြီးနဲ့ ဥစ္စာ၊ ဖြစ်ပါ့မလား”

“ဘာလို့ မဖြစ်ရမှာလဲတော့”

“ငါက တော်တော်ကြာ မင်းတစ်ခုခု ဖြစ်သွား
မှာ စိုးလို့ပါ”

“အို၊ ရွာဘက်မပြောင်းရရင်သာ ကျွန်မ တစ်ခု
ခု ဖြစ်သွားမှာ စိုးရတာတော့”

ထိုသို့ဖြင့်ပင် သိမ်ကုန်းရွာသို့ သူတို့ ပြောင်းရွှေ့
ဖြစ်ခဲ့ကြပါသည်။

သိမ်ကုန်းရွာတွင် ခေတ္တနေပြီး ရမည်းသင်းမြို့
အနောက်တောင်ဘက်ရှိ ရွာသာရွာသို့ ထပ်မံပြောင်း
ရွှေ့ခဲ့ကြပြန်၏။

ထိုရွာသာရွာတွင် နေထိုင်ခိုက် ကိုယ်ဝန် ကိုးလ
နှင့် နှစ်ဆယ့်လေးရက်ရှိသောအခါတွင်တော့ ထူးခြား
သော နေ့တစ်နေ့ကို ရောက်ရှိလာခဲ့ပါလေသည်။

မြန်မာသက္ကရာဇ် ၁၂၂၉ ခု၊ ဝါခေါင်လပြည့်
ကျော် ၅ရက်၊ တနင်္လာနေ့တွင် ဖြစ်သည်။

ရွာသာရွာရှိ နေအိမ်ခြံဝင်းအတွင်း ပန်းဥယျာဉ်

အတွင်းသို့ ဒေါ်ခိုဥတစ်ယောက် ဆင်းသက်လာခဲ့သည်။
ကိုယ်ဝန်အရင့်အမာနှင့်မို့ သူ့ကို ဘာမျှ မလုပ်
မကိုင်စေကြ။

ယခုလည်း ခြေညောင်း လက်ဆန့်သဘော
ဥယျာဉ်ထဲ ဆင်းလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ခပ်ဖြေးဖြေး လမ်းလျှောက်လာရင်း သရဖီပင်
ကြီး အောက်သို့ အရောက်တွင်မူ ...

ရုတ်တရက် ဝမ်းဗိုက်နာလာခဲ့လေတော့၏။
“အို ... နာလိုက်တာ”

ဒေါ်ခိုဥ၏ ညည်းညူသံနှင့်အတူ အနားရှိနေကြ
သူများအားလုံး ပျာယာခတ်သွားကြလေသည်။

မှီတွဲသူ မှီတွဲ၊ အဝတ်စောင်တို့ဖြင့် ကာရံသူ၊
ဖေးမသူတို့နှင့် ချက်ချင်းပင် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး စီစီညံ
သွားကြလေ၏။

ဒေါ်ခိုဥအဖို့ ကမ္မဇလေ လှုပ်ရှား၍ နေလေပြီ။
ခဏတွင်းချင်းမှာပင် ရေမြွှာပေါက်ကာ သား
ငယ်လေးတစ်ယောက် မွေးဖွား ထွက်ပေါ်၍ လာလေ၏။

တစ်ယောက်စကား တစ်ယောက်နားဖြင့်
 “ဟယ် ယောက်ျားလေး မွေးတယ်တော့”
 ဟူသော အသံများ ပျံ့နှံ့၍ သွားကြသည်။
 ဦးရွှေလှကတော့ ပိတိကြီးစွာ ပြုံးမိ၏။
 သူတို့ အတွက် ဂုဏ်ကျက်သရေကိုဆောင်မည့်
 အဖိုးအဖြတ် နိုင်သော သားကောင်းရတနာကို ရခဲ့လေပြီ။

အနာဇာ

အခန်း (၃)
ပြောဆိုရေးရာ

သ ဇာတော ယေန ဇာတေန၊ ယာတိ ဝံသော သမုန္ဒတိ။
ပရိဝတ္တိနိ သံသာရေ၊ မတော ကောဝါ န ဇာယတေ။

သူ၏ မွေးဖွားခြင်းကို အကြောင်းပြု၍
မိဘဆွေမျိုးတို့၏ ဂုဏ်ကျက်သရေကို
တိုးတတ်မြင့်မြတ်စေသော သားသာလျှင် ...
မွေးဖွားသည် မည်၏။

ကျန်သူတို့ကား မွေးဖွားသည် မမည်။
အဖန်ဖန်တလဲလဲ သေချည် ရှင်ချည် ဖြစ်နေသော သံသရာ၌
သေပြီးသော သူတို့အဖို့ နောက်ထပ် ပြန်ရှင်ရမည်မှာ
ဖြစ်ရိုးမေ့တာသာတည်း။

ဟိတောပဒေသ

ထိုကလေးသည် ဦးရွှေလှနှင့် ဒေါ်ခိုဥတို့

အတွက် စတုတ္ထမြောက်ရင်သွေး ဖြစ်လေ၏။
 သူ့အထက်တွင် နောင်အခါ သိမ်ကုန်းရွာ
 ပြဿဒ်ကျောင်းဆရာတော် ဦးတေဇ အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိ
 လာမည့် အစ်ကိုကြီးဦးထွန်းဦး၊ ဦးရွှေဘော်ဟု အမည်ရ
 သော အစ်ကိုလတ်နှင့် မသက်ဟု အမည်ပေးထားသော
 အစ်မတစ်ယောက်တို့ ရှိလေသည်။

ဦးရွှေလှတို့က ...

ယခု မွေးဖွားလာသော စတုတ္ထကလေးကို
 မောင်မောင်ဟု အမည်ပေးကြလေ၏။
 ကလေးမွေးပြီး မကြာမီမှာပင် ရွာဦးကျောင်း

ဆရာတော် ခင်ဓမ္မအား ကလေး၏ ဇာတာခွင်ကို တွက်
ချက်ပေးရန် တင်လျှောက်ခဲ့၏။

အိပ်မက်ဆန်းနှင့် ဖွားခဲ့သူမို့ ဇာတာကိန်းခန်း
များလည်း ထူးခြားလိမ့်မည်ဟု မိဘနှစ်ပါးက ယူဆခဲ့
ကြသည်။

သူတို့ ယူဆသည့်အတိုင်းလည်း တကယ်မှန်
ခဲ့ပါလေသည်။

ဆရာတော် ခင်ဓမ္မက ကလေးမွေးဖွားခဲ့သော
နေ့ရက်၊ အချိန်၊ နာရီ တို့ကို မေးမြန်းတွက်ချက်ကြည့်
ပြီးသည်နှင့်ပင် မျက်ခုံးကိုပင့်ကာ အံ့ဩဝမ်းမြောက်စွာ
ပြောလိုက်သည်။

“ဟာ ဒီကလေးက တကယ်ကို ထူးခြားမယ့်
ကလေးပေပဲ”

ဦးရွှေလှမှာ အထူးပင် ဝမ်းမြောက်သွားမိသည်။
ဆရာတော်က ဆက်လက်မိန့်ကြား၏။

“ဒီကလေးရဲ့ ဖွားဓာတ်နာမ်ဓာတ်၊ ဥစ် - ကသစ်လက်ခန်းတွေဟာ ဆည်မည်တဲ့တိုင်မှာ သမ္မယောဂအားဖြင့် ပူးယှဉ်နေတဲ့အတွက် ဘုန်းတန်ခိုး ကြီးမားပြီး ကျော်ကြားထင်ပေါ်ခြင်း သေချာပေါက် ရှိလိမ့်မကွဲ့။”

“တင်ပျံ ဘုရား”

“ဒါ့အပြင် အရပ်ရပ်ဂြိုဟ်တွေဟာ တြိဂုဏ် ဂြိုဟ်တွေဖြစ်ပြီး လက်ခန်းတွေနဲ့ တွေ့တဲ့ အတွက် ရာဇယုဂ်ရလို့ ယောကျ်ားမြတ် အာဇာနည်တစ်ယောက်ပေပဲ။ အဲဒီအရပ် ရပ်ဂြိုဟ်တွေဟာ နိတ်ပြမခံတာဖြစ်လို့မို့ ဒီဇာတာရှင်ဟာ ဘုန်းကြီးသော် လည်းကောင်း၊ မင်းသော် လည်းကောင်း ကျိန်းသေဖြစ်လာ လိမ့်မယ်”

ဆရာတော်၏ ကျောင်းမှအပြန်တွင် ဦးရွှေလှ

မှာ ဆရာတော် တွက်ချက်ပေးလိုက်သော စကားများ
ကိုသာ အဖန်တလဲလဲ ကြားယောင်နေမိခဲ့လေ၏။

အနာဂတ်သည် သူ့ရှေ့တွင် လှပစွာ အရောင်
တောက်လျက်ရှိ၏။

မောင်မောင်ဟု အမည်ပေးထားသော ကလေး
ငယ်မှာ ရွာသာရွာ နေအိမ်အတွင်း နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်မော
ကျလျက်။

သူ့အား မည်သူတွေက မျှော်လင့်ချက်ထားနေ
ကြသည်ကို လည်းကောင်း၊

သူ့အမည် မောင်မောင်ကို လူတွေက ကျေးရွာ
ခလေးအတိုင်း ဖိုးမောင် ... ဖိုးမောင်ဟု ရင်းရင်းနီးနီး
ခေါ်ရင်း များစွာ ချစ်ချစ်ခင်ခင်ရှိကြမည်ကို လည်း
ကောင်း၊

နောင်တစ်ချိန် သူ ဆောင်ရွက်ပြီးစီးမည့် အလွန်
ကြီးကျယ်လှစွာသော လုပ်ငန်းရပ်ကြီးများအကြောင်းနှင့်
နောင်တစ်ချိန်တွင် သူမည်မျှ နာမည်ကျော်ကြား

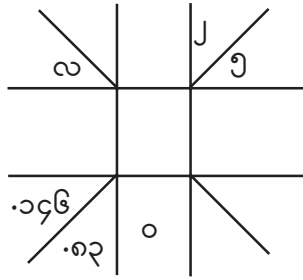

လာလိမ့်မည်ကို လည်းကောင်း၊
ဘာမျှ မသိရှိနိုင်ခဲ့ သေးပါချေ။

ဖာနာလ

အခန်း (၄)
ထူးခြားတဲ့ကြန်အင်္ဂလိပ်ကဏ္ဍ

ရသေ့ကြီးဦးခန့်၏ ဇာတာတော်

ဖိုးမောင်ကလေး အရွယ်ရောက်လာကာစတွင်
ဖြစ်သည်။

မိဘနှစ်ပါးဖြစ်သော ဦးရွှေလှနှင့် ဒေါ်ခိုင်တို့
သည် သူတို့သားလေး၏ နောင်ရေးနှင့် ပတ်သက်၍
ဆွေးနွေး တိုင်ပင်ခဲ့ကြလေ၏။

သူတို့ အမြဲပြောနေကျစကားဖြစ်သော ...

“တို့သားက တစ်ချိန်မှာ ထူးခြားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်
ဖြစ်လာမှာတော့ အသေအချာပဲ”

ဟူသော စကားကိုလည်း ထည့်သွင်းပြောမိခဲ့ကြ
သည်။

ဒေါ်ခိုဥက ခေါင်းညိတ်သည်။ ဦးရွှေလှအား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ရင်း ...

“ရှင် သတိထားမိမလားတော့ မသိဘူး၊ ကျွန်မတို့ သားလေးမှာ ထူးခြားတဲ့ ကြံအင် လက္ခဏာတွေ ပါတယ်တော့”

“သူ့လည်ပင်းမှာ လည်ရစ်ကလေး သုံးတန်း ရှိတာကိုတော့ ငါသတိထားမိတယ်”

“ဒါတင် ဘယ်ကမလဲ၊ သူ့မှာ ထူးခြားတဲ့ လက္ခဏာ ဆယ်ခုတောင် ရှိတယ်”

“ဟုတ်လား၊ ဆယ်ခုတောင်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အရင်ဆုံး မျက်နှာလေးက စပြောမယ်၊ မျက်နှာမှာ နဖူးက ဆင်ဦးကင်းလို ပုံသဏ္ဍာန် ဖြစ်နေတယ်တော့”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ ငါ သတိထား မိပြီ”

“ပြီးတော့ ရှင် ပြောတဲ့ လည်ရစ်ကလေး သုံးတန်း၊ နောက်ပြီး လက်ရင်းမှာ ကြာဖိုကြာမ

ပါတယ်။ လက္ခဏာမှာ ငါးကြင်းပုံပါတယ်။
 အဲဒီ ငါးကြင်းပုံရဲ့ ဗိုက်အောက်မှာ ပစောက်ပုံ
 ပေါ်နေတယ်။ လက်ရင်းမှာကျတော့ အရစ်
 (၁၉)ရစ် ရှိတယ်။ ခြေသလုံးမှာ မြေပုံစံ မြေ
 မျက်လုံးနှစ်လုံး ရှိတယ်။ ခြေဖဝါးပြင်မှာ စ-
 မျက်နှာ ကြက်ခြေပါတယ်။ ခူးမှာ ဆင်နှာ
 မောင်းလို အရေးအကြောင်းကြီးတစ်ခု
 ပျောပျောင်းရှည်လျားစွာ ရှိနေတယ်။ လက်ဖဝါး
 ပြင်မှာလည်း စကားဝါအပွင့်ပါတယ်တော့”
 ဒေါ်ခိုဥမှာ သူ့ရင်ကဖြစ်သော သားမို့ အရိပ်
 တကြည့်ကြည့် ဂရုစိုက်မိဟန်တူသည်။

ဖိုးမောင်ကလေး၏ ထူးခြားမှုများကို တောက်
 လျှောက်ပင် ပြောသွားလေ၏။

ဦးရွှေလှက ပြုံးရင်း ...

“ငါ့မိန်းမက တော်တော်စေ့စပ်တာပဲ”

ဟု ချီးကျူးလိုက်သည်။ ဒေါ်ခိုဥမှာ
 အနည်းငယ် ရှက်သွားလျက်

“တကယ် ထင်ရှားနေတဲ့ ထူးခြားချက်တွေ
မို့ ကျွန်မ သတိပြုမိတာပါရှင်”
ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

“အေးပါ အေးပါ၊ ဒါနဲ့ ဒီဖိုးမောင်ကလေးရဲ့
နောင်ရေးအတွက်ကိုတော့ တို့တွေ အသေအချာ
စီမံမှ ဖြစ်မယ်ကွ”

“သူမွေးစတုန်းက ဘုန်းတော်ကြီး ခင်ဓမ္မက
ဘုန်းကြီး ဒါမှမဟုတ် မင်း ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့
ဟောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ကျွန်မကတော့
သူ့ကို ငြိမ်းချမ်းတဲ့ သာသနာ့ဘောင်ဆီပဲ
ဝင်စေချင်ပါတယ်တော်”

ဒေါ်ခိုဥ၏ စကားကို ဦးရွှေလှက လေးနက်စွာ
ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ငါလည်း အဲဒီအတိုင်းပဲ ဆန္ဒရှိပါတယ်လေ”
ယင်းမှာ ငယ်အမည် မောင်ဖိုးမောင်အား ဦးခန္တီ
ဖြစ်လာစေသော အကြောင်းရင်းခံများပင် ဖြစ်လေတော့
သည်။

ဖာနာဗာ

အခန်း (၅)
ဝိညာဉ်ပြုစု

ဂုဏာ ဂုဏာည၊ သုဂုဏာ ဘဝန္တိ
တေ နိဂ္ဂုဏံ ပါပိယ ဒေါသာ။
အဿဒတောယာ ယာဝန္တိ နဇ္ဇာ၊
သမုဒ္ဒ မာသဇ္ဇ ဘဝန္တိ ပေယျာ။

ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့သည်
ဂုဏ်ကျေးဇူးအကြောင်း သိကုန်သောသူတို့၌သာ
ဂုဏ်ကျေးဇူးဖြစ်ကုန်၏။
ထို (ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့သည်)
ဂုဏ်ကျေးဇူးအကြောင်း မသိသူထံသို့ ရောက်သော်
အပြစ်တို့ ဖြစ်ကုန်၏။

မြစ်တို့သည် ကြည်လင်း၊ သန့်ရှင်းသော ရေကို ဆောင်၍
စီးဆင်းကြရာ
မဟာသမုဒ္ဒရာသို့ ရောက်သော် (ဆားငန်ရေအဖြစ်ရောက်လျက်)
သောက်သုံးမရ ဖြစ်ကုန်၏။

ဟိတောပဒေသ

ဦးရွှေလှ ဒေါ်ခိုဥတို့က ...

မောင်ဖိုးမောင် ကိုးနှစ်သားအရွယ်တွင်ပင် ရွာဦး
ရှိ သိမ်ကုန်းကျောင်း ဆရာတော်ထံ အပ်နှံ၍ စာပေ
ဗဟုသုတများသင်ကြားစေခဲ့၏။

ထိုအချိန်တွင် သူတို့မှာ ရွာသာရွာမှ မလှမ်းမ
ကမ်းရှိ သိမ်ကုန်းရွာသို့ အပြီးအပိုင် ပြောင်းရွှေ့ နေထိုင်
ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ယခင်နေခဲ့သော ရွာသာရွာမှာ မင်းဝံတောင်စွယ်
တောစပ်၌ တည်ထားခြင်းဖြစ်၍ မိုးများလွန်းသော
တစ်နှစ်တွင် အနာအဖျားထူပြောခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် သူတို့မိသားစု ထိုရွာမှ ပြောင်း
ရွှေ့လာခဲ့ခြင်းဖြစ်၏။

၁၂၄၂ ခုနှစ်။ မောင်ဖိုးမောင်ကလေး အသက်
ဆယ့်သုံးနှစ်အရွယ်တွင်တော့ သာမဏေပြုကာ
သာသနာ့ဘောင်သို့ စတင်သွပ်သွင်းခဲ့လေသည်။

သိမ်ကုန်းကျောင်း ဆရာတော်ကြီးက
ပြောခဲ့သည်။

“ကိုရင်လေးက တနင်္လာသား မဟုတ်လား”

“တင်ပဲ့ ဘုရား”

“အေး တနင်္လာသားဆိုတော့ မင်းဘွဲ့အမည်
ခန္တီပေါ့ကွာ၊ ဟုတ်ပြီလား”

ရှင်ခန္တီ တဖြစ်လဲ မောင်ဖိုးမောင်ကတော့
လက်အုပ်ကလေးချီကာ

“တင်ပဲ့ ဘုရား”

ဟုသာ တွင်တွင်ဆိုလေ၏။ ဆရာတော်ကြီးက
ဆက်လက် မိန့်တော်မူသည်။

“မင်းကို ဘာသဘောနဲ့ ဒီနာမည်ပေးသလဲ

ဆိုတာ သိသလား”

“မိန့်တော်မူပါ ဘုရား”

“ပါဠိစကား ခန္တီဆိုတာ သည်းခံခြင်းလို့ အဓိပ္ပါယ်ရတယ်ကွဲ့၊ လောကရဲ့ အခြေအနေ တွေကိုပဲ ဖြစ်စေ၊ ပတ်ဝန်းကျင် လူသူတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ပဲဖြစ်စေ သည်းခံခြင်းတရား လက်ကိုင်ထားနိုင်လိမ့်မယ်လို့ ယုံကြည် ယူဆမိလို့ မင်းကို ဒီနာမည်ပေးလိုက်တာပဲ”

“တင်ပါ့ ဘုရား”

ဆရာတော်ကြီး၏ မိန့်မှာချက်တို့မှာ ကိုရင်ငယ် လေး၏ နားများမှတစ်ဆင့် ဦးဇောကန်နှင့် နှလုံးသားများ သို့တိုင် စွဲဝင်ပျံ့နှံ့၍ နေလေတော့၏။

တနည်းအားဖြင့်

နောင် သူ စွမ်းဆောင်နိုင်မည် ဖြစ်သည့် အလွန် ကြီးမားသော ကိစ္စရပ်ကြီးများအား လုပ်ကိုင်နိုင်ရန် အတွက် အလိုအပ်ဆုံးသော အခြေခံ စိတ်ဓာတ်အုပ်မြစ် ကို ရရှိလိုက်ခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်ပါသည်။

၁၂၄၉ ခုနှစ်တွင် ဦးခန္တီ ရဟန်းဘဝသို့ ရောက်
ခဲ့၏။ သူ့ရဟန်းဘောင်ဝင်စဉ်၌ အနီးကပ်ကြီးကြပ်
သင်ပြသော (ဥပဇ္ဈယ်) ဆရာမှာ သိမ်ကုန်း ဆရာတော်
ကြီးပင် ဖြစ်သည်။

ရဟန်းဖြစ်စတွင် မန္တလေးသို့ တက်လာပြီး
မန္တလေးတောင် မြောက်ဘက်ရှိ ‘ရွှေကျင်တိုက်မ’၌
နေထိုင်ခဲ့သည်။

ရွှေကျင်ဆရာတော်၊ သစ်ဆိမ့်ဆရာတော်၊
ဘုရားကြီးဆရာတော် တို့ထံ၌ ပညာသင်ကြားခဲ့၏။

စစ်ကိုင်းသို့ ကူး၍လည်း ထွင်ခေါင် ဆရာတော်
ထံမှ ဆည်းပူးလေ့လာခဲ့လေသည်။

ထို့ပြင် ...

ဦးခန္တီ၏ ဆရာဖြစ်ခဲ့သူများထဲ၌ အလွန်ထူးခြား
သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးတစ်ပါးလည်း ရှိလေသေးသည်။

ယင်းမှာ ရဟန္တာဟု အမည်ကျော်ကြားခဲ့သော
ဘုန်းတော်ကြီးဦးသီလ ပင်တည်း။

မန္တလေးတွင် ပညာသင်ပြီးနောက် ရမည်းသင်း

သို့ ပြန်လာကာ မြို့အရှေ့ဘက်ရှိ ကြေးနီကန်အနီး
ကန်မြင့်ကျောင်း၏ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ထံတွင်
သမထ ဘာဝနာ ဝိပဿနာ ပညာများကို သင်ကြားခဲ့
လေ၏။

ထို ကန်မြင့်ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးမှာ
အလွန်နာမည်ကျော်ကြားသော ညောင်ကန်ဆရာတော်
ဦးဗုတ်၏ အစဉ်အဆက်တပည့် ဖြစ်ပေသည်။

ဦးခန္တိတစ်ယောက် ထိုသို့ ရမည်းသင်းမြို့ဆီ
ပြန်လာသည်ကပင် သူ့ဘဝတစ်ဆစ်ချိုး အပြောင်းအလဲ
ဖြစ်စေမည့် ထူးခြားသောကိစ္စတစ်ရပ်အား ကြုံတွေ့လာ
ရန် အကြောင်းဖန်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်တော့သည်။

အာဇာနည်

အခန်း (၆)
ခြောက်ပါးအရောက်သိဒ္ဓိပေါက်

ရမည်းသင်းမြို့ကို
သက္ကရာဇ် ၆၆၆ ခုနှစ်၌
ဆင်ဖြူမယ် မိဖုရားသည်
နွားမည်းသင်း အမည်ဖြင့်
တည်ထောင်ခဲ့သည်။

ရှင်ခန္တီတစ်ယောက် ရဟန်းခြောက်ဝါအရောက်
တွင် ဖြစ်သည်။

ရွှေမြင်တင်တောင်ပေါ်ရှိ နေရာတစ်ခုတွင် သူ
တစ်ဦးထဲရှိနေခဲ့၏။

သူ့ရှေ့တည့်တည့်တွင်တော့ ပြိုပျက်နေသော
စေတီလေးတစ်ဆူ။

ယခုအခါ အုပ်ကျိုး အုပ်ပဲ့များ စုပုံလျက် ကုန်း
ငယ်လေးသဖွယ်ဖြစ်နေခြင်းအား စိတ်မသက်သာစွာ
ရှင်ခန္တီ လှမ်းကြည့်နေမိလေ၏။

သူ့နှုတ်ဖျားမှ ငြီးတွားသံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာ
သည်။

“ဪ သင်္ခါရသဘောကို ဘုရားစေတီများ
သော်မှ မလွန်ဆန်နိုင်ပါလားနော်”

ထို့ထက်ပို၍ ထုတ်မပြောမိသော်လည်း သူ့ရင်
ထဲတွင် ဆန္ဒတစ်ခုကတော့ ကိန်းအောင်းလွင့်ပျံ့၍
နေလေ၏။

ထိုကဲ့သို့ ပြိုပျက်နေသော စေတီများအား
ပြန်လည်ပြုပြင်ပြီး ခမ်းခမ်းနားနားကြီး သပ္ပာယ်စရာ
ကောင်းအောင် မွန်းမံတည်ဆောက်လိုခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

သူ့အာရုံထဲတွင် ...

တန်ဆောင်း၊ ပြသာဒ်၊ စုလျစ် မွန်းချွန် များဖြင့်
သိုက်မြိုက်တောက်ပ၍နေသော သာသနာ့အဆောက်အ
အုံများကို မြင်ယောင်နေမိ၏။

သူကား အနာဂတ်ကို လှမ်းမျှော်အိပ်မက်နေခြင်း
ပင်တည်း။

စေတနာမျှော်လင့်ချက်တွေ အများကြီးရှိပါသော်
လည်း ယခုလောလောဆယ်တော့ သူ ဘာကိုမှ မစွမ်း
နိုင်သေးခဲ့။

သူ့မှာ ခြောက်ဝါမျှသာရှိသေးသော ရဟန်းပျို
လေးမျှသာ ဖြစ်သေးသည် မဟုတ်လား။

မိမိနိုင်ရာ လုပ်ဆောင်မှုအဖြစ် ရှေ့တည့်တည့်
တွင် မြင်နေရသော စေတီပျက်ကလေးကိုပင် တတ်နိုင်
သမျှ ရှင်းလင်း ပြုပြင်ပေးရန် ကြံရွယ်မိလေတော့၏။

ဖြေးဖြေးမှန်မှန်ဖြင့်ပင် စေတီပျက်ကလေးမှ
စုပုံနေသော အုပ်ကျိုးအုပ်ပဲ့များကို ဖယ်ရှားရှင်းလင်း
လေသည်။

တစ်လွှာခြင်း၊ တစ်ထပ်ခြင်း အုပ်တွေကို ဖယ်
ရှားလိုက် မနီးမဝေးတွင် သွားရောက်စုပုံလိုက်နှင့် ရှင်ခန္တီ
တစ်ယောက် ဇယ်ဆက်သလို အလုပ်များနေရလေသည်။

ချွေးတွေ တစ်ကိုယ်လုံးပျံ့ကာ မောပန်းလာသော်
လည်း ရှင်ခန္တီမှာ အနားမယူနိုင်သေးခဲ့။

တစ်စစဖြင့် ...

စေတီပျက်၏ အုပ်ပုံကြီးက ရှင်းလင်း၍လာ
လေသည်။

မောလျလျ လေပူများကို ရှင်ခန္တီတစ်ယောက်
ဟူးကနဲ မှုတ်ထုတ်လိုက်မိ၏။

“ခုမှပဲ ဒီနေရာလေးဟာ ကြည့်ကောင်းသွား
တော့တယ်”

ဟု သူတီးတိုးရေရွတ်မိ၏။

သူ့စိတ်ထဲတွင် ထိုစေတီပျက်ကလေးအား ပြန်
မပြုပြင် မတည်ဆောက်နိုင်သေးသော်မှ စေတီနေရာ
ဝန်းကျင်အား ရှင်းရှင်းလင်းလင်းထားရလျှင် တော်သေး
သည်ဟု ယူဆဟန်ရှိသည်။

ထိုစေတီ၏ အကျိုးကြောင့်ပင် ထင်သည်။

စေတီပျက်ကလေးအား ဆက်လက် ရှင်းလင်း
စဉ်မှာပင် ဆန်းကြယ်သော ကိစ္စတစ်ရပ်သည် ဖြစ်ပေါ်၍
လာခဲ့လေ၏။

စေတီ၏အပြင်အကာ အုပ်ချုပ်များအား ဖယ်ရှား
ရှင်းလင်း၍အပြီး အတွင်းဘက်အုပ်ချုပ်တစ်ရပ်ကို ဆွဲ
လုပ်လိုက်စဉ်တွင် ဖြစ်သည်။

ရှင်ခန္တီ၏ မျက်လုံးအကြည့်များမှာ ဝတ္ထု
ပစ္စည်းတစ်ခုအား ဖျတ်ခနဲ မြင်တွေ့လိုက်လေ၏။

တစ်ချက်ကလေးကြည့်မိရုံနှင့်ပင် ထူးခြားသော
အရာတစ်ခုမှန်း သတိပြုမိ၏။

ရှင်ခန္တီ သေချာကြည့်လိုက်သောအခါ
ထိုပစ္စည်းမှာ အုပ်ဖြင့်မံထားသော သေတ္တာတစ်လုံး
ဖြစ်နေလေ၏။

ဘေးအကာအုပ်တို့ကို သူဖယ်ထုတ်လိုက်သည်။
သေတ္တာကလေးမှာ ထင်ထင်ရှားရှားထွက်ပေါ်၍ လာ၏။

ထိုသေတ္တာကို ဖွင့်လိုက်သောအခါတွင်တော့
အထဲတွင် ရှိနေသည်မှာ ပေချပ်များ။

ထိုပေချပ်များပေါ်တွင် အဓိဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ်
တစ်ခုအား ရေးသားထားလေ၏။

ယင်းမှာ ...

နောင်အခါ ဦးခန္တီအား ဓနသိဒ္ဓိ ပေါက်သည်ဟု
အများပြည်သူတို့ကြား၌ ကျော်ကြားလာစေမည့် ဘဝသို့
ရောက်ရှိစေခဲ့သော အဓိဋ္ဌာန်ကျင့်စဉ်နည်းပင် ဖြစ်လေ
တော့သည်။

အာနန္ဒ

အခန်း (၇)
ရသေ့အသွင်သို့ပြောင်းလေပြီ

နာပတ္တ မာဘိက္ခု ဝ န္တိ။ နဋ္ဌံ နေ ဝ န္တိ သောစိတုံ။
အာပဒါသု မုယန္တိ နရာ ပဏ္ဍိတ ဗုဒ္ဓယော။

ပညာရှိသူတို့သည် ...
မရနိုင်မရောက်နိုင်သည့်အရာကိုလည်း အလွန်အကျူးမတောင့်တ၊
ပျက်စီးဆုံးရှုံးပြီးအရာတို့ကိုလည်း အလွန်အကျူးမတောင့်တ၊
ဘေးရန်ကြုံသောအခါ၌လည်း ကြောက်ရွံ့ငေးပိုင်ခြင်း မရှိ။

ဟိတောပဒေသ

၁၂၆၁ ခုနှစ်၏ တစ်ခုသော နံနက်ခင်းတွင်
ဖြစ်သည်။

သာခိုတောင်ဟု အမည်ရသော တောင်တစ်လုံး
ပေါ်ရှိ ကျောင်းသင်္ခန်းလေးတစ်ခုအတွင်း ဣန္ဒာသဘာ
အမည်ရှိ ရသေ့ကြီးတစ်ဦးသည် သူ့ကျောင်းကလေး
အပြင်မှ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားအသံများကြောင့် အာရုံစိုက်ကာ
နားစွင့်မိလေ၏။

လူတစ်စုံတစ်ယောက်၏ လှမ်းလျှောက်လာ
သော ခြေသံဟုထင်သည်။

ဒီနေရာကို ဧည့်သည်တွေ လာခဲလေသည်မို့
စိတ်ဝင်စားသွားမိသည်။

ဘယ်သူများလဲဟု ကျောင်းအပြင်သို့ သူထွက်
လာကြည့်သောအခါ ကျောင်းရှေ့တည့်တည့်၌ ရပ်နေ

သည်မှာ အရပ်အမောင်းကောင်းကောင်း လူသားတစ်ယောက်။

သူကဲ့သို့ပင် ရသေ့ဝတ်စုံကို ဆင်မြန်းထားသဖြင့် ဦးဣန္ဒာသဘ မျက်မှောင်ကျဲ့သွားမိသည်။ အသေအချာကြည့်တော့မှပင် သူမှတ်မိသွားမိ၏။

“ဟင် ! ရှင်ခန္တီ၊ ရှင်ခန္တီ မဟုတ်လား”

ရောက်လာသူက ပြုံးပြ၏။

“တင်ပျံ့ဘုရား”

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး၊ ခုလိုပြောင်းသွားရတာလဲ”

ရှင်ခန္တီ၏ ရဟန်းအသွင်မှ ရသေ့အသွင်သို့ ပြောင်းလဲသွားခြင်းကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ သူက အေးအေးဆေးဆေး ရှင်းပြ၏။

“ရသေ့အလုပ်က ရဟန်းအလုပ်ထက် စောင့်ထိန်းရတဲ့ သိက္ခာပုဒ် ပိုနည်းတယ်လေ၊ ဒီတော့ သီလဝိ သုဒ္ဓိ (အကျင့် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်မှု) ပိုဖြစ်နိုင်တာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ရသေ့ဘဝကို ပြောင်းလိုက်တာပါ”

“ဒါဆို ရှင်ခန္တီက ရသေ့ဘဝနဲ့ပဲ တစ်သက်

လုံးနေသွားတော့မယ်ပေါ့”

“တင်ပျံ”

ဦးဣန္ဒာသဘာ မျက်လုံးများထဲတွင် လေးနက်သော အရိပ်အရောင်တစ်ချက် ဖျတ်ခနဲ လက်သွားလေ၏။

“အဲဒီလို သီလဝိသုဒ္ဓိ ဖြစ်ဖို့ချည်းသက်သက်တော့ ရသေ့ဘဝပြောင်းခဲ့တာ မဟုတ်ဘူးနဲ့ တူတယ်”
ရှင်ခန္တီက အနည်းငယ်ပြုံးသည်။

“တစ်ကြောင်းကလည်း တစ်ယောက်ထဲသွားလာနေထိုင်စားသောက်ပြီး ဧကစာရီကျင့်ချင်လို့လည်း ပါတာပေါ့လေ”

“ဘုရားအလောင်း သုမေခါတို့ထုံး နှလုံးမူတော့မယ်ပေါ့”

ထိုမေးခွန်းကိုတော့ ရှင်ခန္တီက မဖြေ။ ဆိတ်ဆိတ်နေခြင်းဖြင့်သာ ဝန်ခံမှုပြုလေ၏။

ဦးဣန္ဒာသဘာက ဆက်မေးသည်။

“အခု ဒီကိုလာတာကရော အကြောင်းရှိလို့

လား”

အရှင်ခန္တီက ခေါင်းညိတ်သည်။

“အရှင်ဘုရားဆီမှာ ခေတ္တခိုလုံရင်း အနေအထိုင်အကျင့်အကြံတွေကို သင်ယူချင်လို့ပါဘုရား”

“ဘာတွေသင်ယူချင်လို့တုန်း”

“အရှင်ဘုရားဟာ ယခင်ရဟန်းဘဝမှာ တပည့်တော်နဲ့ တူတူသီတင်းသုံးဖူးစဉ်ကတည်းက အကျင့်သိက္ခာ နဲ့ ပြည့်စုံလှပါတယ်၊ ဒါကြောင့် တပည့်တော် ဆည်းကပ်ပါရစေ”

“ဒါကြောင့် ဒီကို ရောက်လာတာပေါ့ ဟုတ်လား”

ရှင်ခန္တီက ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။ ဦးဣန္ဒာ

သဘမှာ ...

“ဒါဆိုလည်း ကျောင်းထဲဝင်လေ၊ နေရာထိုင်ခင်းစီစဉ်ပေးတာပေါ့”

ဟု ဆိုကာ အရှေ့မှလမ်းပြခေါ်ဆောင်သွားလေ

၏။ ထိုသို့သွားရင်းလည်း တွေးတွေးဆဆဖြင့်
 “ဒီလို ရသေ့ဘဝကို ပြောင်းလာတာဟာ
 ရှင်ခန္တီဆီမှာ တခြားလုပ်ချင်တာတွေလည်း
 ရှိဦးလိမ့်မယ်နဲ့ တူတယ်”
 ဟု ပြောဆိုဖြစ်လေသည်။
 သူ့စကားမှန်ပါလေသည်။
 တကယ်တော့ ရသေ့ဘဝပြောင်းခဲ့သည်မှာ
 ရှင်ခန္တီအတွက် ထူးခြားလှသော ဘဝတစ်ဆစ်ချိုး
 ဖြစ်သလို နောင်သူလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်မည့် အလွန်ကြီး
 ကျယ်လှစွာသော ကိစ္စရပ်များစွာအတွက် ပထမဦးဆုံး
 ခြေလှမ်းလည်း ဖြစ်ပါလေသည်။

အာဇာနည်

အခန်း (၇)

ရှင်အာဒိဒ်တို့ရသေ့ဝိဇ္ဇာ

www.foreverspace.com.mm

ရဟန်းကိစ္စ၊ နှစ်စုရ၌
လုလ္လအားသည်၊ ဟိတ်ဟန်နည်း၍
ပစ္စည်းမသို၊ စိတ်မတို
ခင်ပျိုကြီးပွားကြောင်း

ရွှေကျင်ဆရာတော်

သိမ်ကုန်းရွာသား ဇနီးမောင်နှံဖြစ်သော
ကိုမင်္ဂလာနှင့် မချုပ်တို့အတွက် ကိုးကွယ်ရာကောင်း
တစ်ခုကို ရှာတွေ့နေခဲ့လေပြီ။

သူတို့မှာ သိမ်ကုန်းရွာနှင့် တစ်မိုင်ကျော်ကျော်
အကွာတွင်ရှိသော ရွှေမြင်တင်တောင်ဘက်သို့ မကြာခဏ
သွားတတ်ကြရာ ယင်းကိုမြင်သော အသိအကျွမ်းတို့က
စပ်စုကြလေ၏။

“ကိုမင်္ဂလာတို့ မချုပ်တို့၊ ရွှေမြင်တင်တောင်
ဘက် ခဏခဏသွားနေတာ ကိစ္စများရှိလို့လား
တော်”

ထိုစကားကြားသောအခါ မချုပ်က ခင်ပွန်းဖြစ်သူအား တစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ကိုမင်္ဂလာက သူမအားပြန်လှည့်ပြုံးပြပြီးမှ တစ်ရွာထဲသား အမျိုးသမီးမေးသည်ကို လှမ်းဖြေ၏။

“ရွှေမြင်တင်တောင်ပေါ်မှာ သီတင်းသုံးနေတဲ့ ရသေ့တစ်ပါးဆီ သွား သွားပြီး ပူဇော်ဆည်းကပ်နေတာပါ”

“အဲဒီတောင်ပေါ်မှာနေတဲ့ရသေ့ ရှိလို့လား၊ အရင်က မကြားမိပါဘူး”

“ရှိတယ်တော့၊ အရင်ကဆို တောင်နံရံက လှိုဏ်ဂူလေးတွေထဲမှာ နေနေရရှာတာ၊ အခုမှ ကျုပ်တို့ က ရသေ့ကျောင်းလေးတစ်ကျောင်း ဆောက်ပြီးလှူလို့ ကျောင်းနဲ့ဘာနဲ့ ဖြစ်သွားတာ”

မချုပ်က အားပါးတရဝင်ပြောပြလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကိုမင်္ဂလာကလည်း သူ့ဇနီး၏စကားအား ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံရင်း ...

“အဲဒီရသေ့က တခြားမဟုတ်ဘူးဗျ ကျုပ်တို့ ဒီရွာသားထဲကပဲ”

ရွာသူအမျိုးသမီး အံ့အားသင့်သွားသည်။

“ဟုတ်လား၊ ဘယ်သူများလဲ”

“လူအမည်ကတော့ ဖိုးမောင်လိုခေါ်တယ်လေ၊ ဦးရွှေလှနဲ့ ဒေါ်ခိုဥတို့ရဲ့ သားထွေးဟာပေါ့၊ အရင်က ဒီရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ဆီမှာ ပညာသင်သွားသေးခဲ့တာပဲ”

ထိုသို့ ကိုမင်္ဂလာပြောဆိုနေစဉ်၌ပင် တဖက်မှ လျှောက်လာသော ရွာသူရွာသား လေးငါးယောက် ခန့်မှာ သူတို့အနီးသို့ ရောက်လာကြလေသည်။

နားစွန်းနားဖျားကြားသွားသော ရွာသားတစ်ယောက်က လှမ်းမေးသည်။

“ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ဆိုတာ ကြားလိုက်တယ်၊ ဘာအကြောင်းများပြောနေကြတာလဲ”

“ဪ ခြင်္သေ့မြင်တင်တောင်ပေါ်က ရသေ့

အကြောင်း ပြောနေကြတာပါ”

မချုပ်က ရှင်းပြလိုက်သော်အခါ ရောက်လာသူများက တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းမေးကြလေ၏။

“ဪ နင်တို့ ရွှေမြင်တင်တောင်ဘက် ခဏခဏသွားနေတာဟာ အဲဒီရသေ့ဆီသွားတာလား၊ အဲဒီရသေ့က ထူးခြားတာများရှိလို့လားဟင်”

ကိုမင်္ဂလာက ယုံကြည်စိတ်ပြည့်ဝနေသော အသံဖြင့် ...

“အဲဒီရသေ့ကတော့ တကယ့်သူတော်ကောင်းပဲဗျ၊ အမြဲမပြတ် ဘာဝနာအလုပ်ချည်းအားထုတ်နေတာပဲ”

ဟု ပြောလေသည်။ မချုပ်ကတော့ မိန်းမပီပီ သူကြုံခဲ့ရသော ထူးဆန်းသည့် အချင်းအရာတစ်ခုကို ပြောပြလေ၏။

“ဟိုး တစ်နေ့ကဆိုရင်လေ၊ ကျွန်မတို့ အဲဒီရသေ့ဆီကပြန်တော့ လမ်းတစ်ဝက်လောက်

အရောက်မှာ ရသေ့ ရှိနေရကားဆီက ကျားဟိန်းသံကြီးတွေ ကြားရတယ်တော့” နားထောင်နေသူများ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြ၏။

“ကျားဟိန်းသံတွေ ကြားတယ် ဟုတ်လား၊ အဲဒီတောင်ပေါ်မှာ အရင်က ကျားရှိတယ်လို့ မကြားမိပါဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် ကျွန်မစိတ်ပူသွား တာပေါ့၊ မကောင်းတဲ့ အနှောင့်အယှက်တွေ များလား၊ တကယ့် တောတိရစ္ဆာန်ရိုင်းတွေပဲ လားဆိုပြီး အိမ်ပြန်ရောက်တဲ့အထိ စိတ်မဖြောင့် ဘူး၊ တို့ကိုးကွယ်တဲ့ ရသေ့ကိုများ အန္တရာယ် ပေးသွားပြီလားလို့တွေးမိတော့ တစ်ညလုံး အိပ်လို့တောင် ကောင်းကောင်းမရပါဘူးတော်” နားထောင်နေသော မိန်းမတစ်ယောက်က မနေ

နိုင်ပဲ ဖြတ်မေးသည်။

“နောက်နေ့ကျတော့ ရှင်တို့ သွားမကြည့်ကြ

ဘူးလား”

“အို ဘယ်နေမလဲ၊ မနက်အစောကြီးပဲ ကျွန်မ တို့ သွားပြေးကြည့်တာပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ... ကျွန်မ တို့ကသာ စိုးရိမ်နေတာ၊ အဲဒီရသေ့ကတော့ တရားထိုင်တောင် မပျက်ဘူးရှင့်”

“ညက ကျားဟိန်းသံတွေကို သူမကြားလို့ များလား”

“အဲဒါ ကျွန်မမေးကြည့်တော့ ကျားဟိန်းသံက သူ့ကျောင်းဘေးနားလေးကတင် ကြားရတာတဲ့”

ရွာသားများပင် မနေနိုင်တော့။

“ဟာ ဒီလိုညကြီးမင်းကြီး အနီးကပ်ပြီး ကျားဟိန်းသံတွေ ကြားရရင်တော့ တို့သာဆို ချက်ချင်း လန့်ပြေးမိမလား မသိဘူး”

ကိုမင်္ဂလာက ခေါင်းညိတ်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ရသေ့ကြီးကတော့ နည်းနည်းမှ မစိုးရိမ်ပါ

ဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့ အဲဒီအကြောင်းမေး
တော့တောင် ဘာလို့ တုန်လှုပ်စရာရှိလို့လဲဆိုပြီး
သူကပြန်ပြောနေသေးတယ်”

“ဒါကြောင့်မို့ သူတော်ကောင်းတွေရဲ့ စိတ်ကို
တုန်လှုပ်အောင်လုပ်လို့ မရဘူးလို့ ပြောကြတာ
နဲ့ တူပါတယ်လေ”

သူတို့စကားများ အဆုံးသတ်တွင် တစ်ယောက်
က ထိုမှတ်ချက်ကို ချလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့ ပြောနေသော ပုဂ္ဂိုလ်မှာကား ရှင်ခန္တီ
တစ်ဖြစ်လဲ ရသေ့ကြီးဦးခန္တီပင် ဖြစ်လေ၏။

ဣန္ဒာသဘာရသေ့ကြီး နေထိုင်ရာ သာခိုတောင်
မှ ပြောင်းရွှေ့ကာ ရွှေမြင်တင်တောင်တွင် လာရောက်
တရားအားထုတ် နေထိုင်နေခြင်းပင်တည်း။

အာမာရ

အခန်း (၉)
ဆင်ဖြူတောင်မှအောင်နိုင်သူ

အနယ်နယ်အရပ်ရပ် အများကောင်းမှုမျှော်သည့်
ဘုရားတန်ဆောင်းတော် တည်ဆောက်တာကများ
အာလိန်အထပ်ထပ်၊
မာဂိန်ပြဿာဒ် တာဝတိံ ရုပ်ဂုဏ်နှင့် မသာအောင်
ဘုံဆင့်ရာထောင် ဆက်သွယ်ပွား။
ယုံချင့်စရာတောင် ခက်ဖွယ်တကားရယ်လို့
ပျက်ရယ်စကားပြောဆို၊
ပီယမှော်အောင် ဝိဇ္ဇာလားရယ်လို့၊ စိတ်မှာယုံမှား။

ဟိတောပဒေသ

ပျဉ်းမနားမြို့အရှေ့ဘက် ရှစ်မိုင်ခန့်အကွာ ဆင်
ဖြူတောင်ကြီး၏ တောင်ခြေလမ်းကလေးတစ်ခုပေါ်
တွင်ဖြစ်သည်။

တောထဲ၌ ထင်းခွေလာကြသော ကျေးရွာသား
နှစ်ယောက်သည် ကိစ္စတစ်ခုအကြောင်း စကားလက်ဆုံ
ကျမိကြလေ၏။

သူတို့မျက်လုံးများထဲတွင် စိတ်ဝင်စားမှုအပြည့်
ဖြင့်၊ သူတို့အသံတွေကလည်း တကယ်ပင် တလေး
တနက်။

သူတို့အတွက်တော့ တကယ်ပင် အဆန်း

တကြယ်ဖြစ်သော ကိစ္စကြီးတစ်ရပ်ကို ပြောဆိုနေကြ
ခြင်း ဖြစ်လေတော့သည်။

“ဆင်ဖြူတောင်ပေါ်မှာ စေတီကြီးတည်မလို့
ဆိုပါလားကွ”

“ဟုတ်တယ်၊ ရသေ့ကြီးတစ်ပါးက ဦးဆောင်
ပြီးတည်မလို့ ဆိုလားပဲ၊ ဒါပေမယ့် ငါသိသ
လောက် ဆင်ဖြူတောင်ပေါ်မှာ စေတီတည်ဖို့
ဆိုတာ မလွယ်ဘူး မဟုတ်ဘူးလား”
တဖက်မှရွာသားက ခေါင်းညိတ်သည်။

“အဲဒီလိုပဲ လူကြီးသူမတွေ အစဉ်အဆက်ပြော
ခဲ့ကြတာပဲ၊ မနေ့ညကတောင် ငါ့အဲဒီ
အကြောင်း ငါ့ အဖွားနဲ့ စကားစပ်ပြီး ပြောဖြစ်
သေးတယ်”

“မင်းအဖွားက အရင်က ဆင်ဖြူတောင်ပေါ်မှာ
စေတီတည်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တဲ့သူတွေအကြောင်း
ပြောပြသလား”

“အေးကွ၊ ပထမဆုံး မိုးကုတ်က ဆရာတော်

တစ်ပါးက တည်ဖို့ကြိုးစားခဲ့တယ်တဲ့။ နှစ်တစ်ရာလောက် ကြာခဲ့ပါပြီကွာ၊ သူက ဆင်ဖြူ တောင်ခြေမှာ တောရကျောင်းလေး တစ်ကျောင်းဆောက်တည် တရားကျင့်ရင်း တောင်ထိပ်မှာ ဘုရားတည်ချင်တဲ့ ဆန္ဒ ဖြစ်ခဲ့ တယ်တဲ့”

နားထောင်နေသော ရွာသားက အလျင်လိုစွာ ဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“အဲဒီတုန်းက အဆင်မပြေခဲ့ဖူး မဟုတ်လား”

“အစကတော့ အဆင်ချောချောပဲကွ၊ အနီး အနား ကျေးရွာတွေက ဒကာ၊ ဒကာမတွေကို အကူအညီတောင်းပြီး အုပ်၊ သဲ၊ ကျောက်တွေ အလှူခံ စုဆောင်းခဲ့သတဲ့။ ဒါပေမယ့် နေ့ခင်း မှာ ဘုရားတည်ဖို့ လိုသမျှတွေ တောင်ပေါ် သွားပုံထားလိုက်ရင် နောက်တစ်နေ့ကျတော့ တောင်ခြေမှာ အဲဒီ အုပ်၊ သဲ၊ ကျောက်တွေ အားလုံး ဖရိုဖရဲနဲ့ ရောက်နေတော့တာပဲတဲ့”

“အရမ်းထူးဆန်းတာပဲနော်”

“အဲဒါ တစ်ကြိမ်တည်း မဟုတ်ဘူးနော်၊ အကြိမ်ကြိမ်ဖြစ်နေတာ၊ တစ်ရက် တောင်ပေါ် သွားပို့ထားလိုက်ရင်း နောက်တစ်ရက်ကျတော့ ပို့ထားသမျှ အုပ်၊ သဲ၊ ကျောက်တွေအကုန် တောင်အောက် ဖရိုဖရဲရောက်နေရင်းပဲ”

“ဒါနဲ့ ဟိုဆရာတော်က ဘယ်လိုလုပ်ခဲ့လဲ”

“အဲဒီ ဆရာတော်ကလည်း အကျင့်သီလနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ဆရာတော်ပဲလေ၊ ကန်တော့ပွဲတွေ ဘာတွေပေးပြီး တောစောင့်နတ်၊ တောင်စောင့် နတ်တွေ မေတ္တာလည်းပို့ ဘုရားတည်ရာမှာ ကူညီဖို့လည်း ခွင့်ပန်ခဲ့တာပေါ့၊ ပြီးတာနဲ့ စေတီကလေး တစ်ဆူကို နေ့ချင်းပြီး အမြန် တည်ရတော့တယ်”

“စေတီငယ်လေးပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဉာဏ်တော်အမြင့် ကိုးထွာပဲ ရှိတယ်လေ၊ နေ့ချင်းပြီး တည်ရတာ ဆိုတော့

လည်း အဲဒီလောက်ပဲ လုပ်နိုင်တော့တာပေါ့၊
ဒါပေမယ့် ထူး ခြားတာက အဲဒီစေတီကလေး
တည်ပြီးတာနဲ့ ဆရာတော်ဟာ ထူးထူး
ဆန်းဆန်း ပျောက်ကွယ်သွားတော့တာပဲတဲ့”
နားထောင်နေသော ရွာသား၏ မျက်လုံးများမှာ
အံ့ဩစိတ်ဝင်စားမှုဖြင့် တောက်ပ၍ နေကြလေ၏။
ပြောပြနေသော ရွာသားက သူ့စကားကို ဆက်၏။

“... သူပြီးတော့ နောက်နှစ်ပေါင်းအတော်ကြာ
တဲ့အခါ ဆရာတော်တစ်ပါး ရောက်လာပြန်
တယ်။ သူကတော့ သုသာန်တင်ကျင့်တယ်လို့
ပြောကြတာပဲ။ တောင်ရဲ့ အရှေ့ဘက်မှာ
ကမ္မဋ္ဌာန်းကျောင်းလေးတစ်ကျောင်း လာ
ဆောက်ပြီးနေတယ်။ သူက ခုနက ကိုးထွာပြည့်
စေတီလေးကို ငုံ့ပြီး ကိုးတောင်ပြည့်စေတီကို
အနီးအနားက ရွာသူရွာသားတွေ ကောင်းမှုနဲ့
တည်ခဲ့တာပေါ့”

“သူ့ရော စေတီတည်ပြီးတော့ ဘယ်လိုဖြစ်

သွားသေးလဲ ဟင်”

“သူလည်း စေတီတည်ပြီးတာနဲ့ ရုတ်တရက် ပျောက်သွားတာပဲတဲ့၊ ဘယ်ရောက်သွားသလဲ ဆိုတာ ဘယ်လိုမှ စုံစမ်းလို့ကို မရဘူး၊ တချို့ကတော့ ထွက်ရပ် ပေါက်သွားသလိုလို ပြောကြတာပဲ”

ပြောနေသူ၏ စကားဆုံးသွားသောအခါ နှစ်ယောက်သား အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေမိကြလေ၏။

ခဏနေမှ ...

ခုနုနားထောင်နေခဲ့သော ရွာသားက တီးတိုးပြောလိုက်သည်။

“ဒါဆို အခုစေတီတည်မယ်လုပ်တဲ့ ရသေ့ကြီးကော အောင်မြင်နိုင်ပါ့မလား”

“မပြောတတ်ဘူးလေ၊ သူ့မှာ ပဋ္ဌာန်းဆက်လည်းပါပြီး အကျင့်သီလလည်း ပြည့်စုံမယ်ဆိုရင်တော့ သူလုပ်တာ အောင်မြင်မှာပေါ့”
တကယ်လည်း ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ၏ စွမ်းဆောင်

မူအောင်မြင်ခဲ့ပါလေသည်။

ဆင်ဖြူတောင်ထိပ်၌ မူလရှိရင်းစွဲ ကိုးတောင်
ပြည့်စေတီအားငုံကာ ဉာဏ်တော်မြောက်ဆယ့်လေးပေ
အမြင့်ရှိသော တန်ခိုးကြီးဘုရားတစ်ဆူကို တည်ထား
နိုင်ခဲ့လေ၏။

ထိုမျှမက ရုပ်ပွား၊ တန်ဆောင်း၊ လှေကား၊
ပြသာဒ် စုံလင်စွာဖြင့် ဖန်တီးစီမံနိုင်ခဲ့ကာ ...

ပျဉ်းမနားမြို့ သူဌေးဦးလမ်း၏ ကောင်းမှုဖြစ်
သော ကိုးခန်းတန်ဆောင်းကြီးကိုလည်း ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့
ပါလေသည်။

တကယ်တော့ ...

ထိုအချိန်တွင် ဦးခန္တီမှာ ရွှေမြင်တင်ရသေ့ဟု
ထင်ရှားကျော်ဇောနေခဲ့ပြီးဖြစ်သည်။ ရွှေမြင်တင်တောင်၊
တောင်ပချုပ်တောင်၊ ရွှေရင်မိ၊ ရွှေရင်ပုန်း၊ ရွှေရင်ကျော်
တောင်များ၌ ဘုရားစေတီများကို အောင်မြင်စွာတည်
ထားနိုင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်လေသည်။

အာဇာနည်

သားခိုတောင်မှ ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ပြီးသော်
ရွှေမြင်တင်တောင်ပေါ်တွင် ... ရသေ့ကြီး ဦးခန္ဓိသည်
၁၂၆၁၊ ဒုတိယဝါဆိုလဆန်း ၁၄ ရက် မှ ၁၂၆၉ ခုအထိ
ရှစ်နှစ်တိုင်တိုင် နေထိုင်ခဲ့ပါသည်။
ထိုတောင်ပေါ်တွင် စေတီပေါင်း ၄၉ဆူ၊ ရုပ်ပွားတော်
၁၅ ဆူ၊ ရဟန္တာပေါင်း ၁၅၊ စက်တော်ရာ ၁ဆူ၊ အာရုံခံ
စရုပ် တန်ဆောင်း ၆၆၊ သံဃိကကျောင်းပေါင်း ၃၄၊
ခေါင်းလောင်းကြီး ၂လုံး၊ ကျောက်ဂူကြီး ၁ခု၊ ဆွမ်းတင်
ပလ္လင် ၄ခု၊ နဂါးရုပ်နှင့်တကွ အရုပ်ပေါင်း ၇ခု၊ ရေကန်
ကြီး ၂ကန်၊ ရေတွင်း ၇တွင်း၊ စောင်းတန်း ... တို့ကို
တည်ဆောက် ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့ပါသည်။
တောင်ပချုပ်တောင်ပေါ်တွင် ချမ်းသာရစေတီ၊
ဆုတောင်းပြည့်စေတီ၊ ကျိုက်ထီးရိုး(ပုံတူ)စေတီ၊
ကျောက်ဆင်စေတီတို့ကို တည်ဆောက်ခဲ့၏။
ထို့နောက် ဆင်ဖြူတောင်ပေါ်တွင် ဘုရားတန်ဆောင်း
များတည်ဆောက်ခဲ့ကာ လယ်ဝေးမြို့ ရန်အောင်မြင်ရွှေ
လက်လာဘုရားကြီးကို ပြန်လည်ပြုပြင်၍ အရှေ့ဘက်
မုဒ်ရှိ ပြဿဒ်တန်ဆောင်းတို့နှင့် မဟာမုနိရုပ်ပွားတော်ကြီး
တစ်ဆူ တည်ထားခဲ့လေသည်။

ရသေ့ကြီး စေတီပုထိုးများတည်ထားဖြစ်ပုံမှာ
အလွန်ထူးခြားလှသည်။

သူ၏ စိတ်ထဲတွင် ...

“ဟိုနေရာမှာ ဘုရားတည်ရင် ကောင်းမယ်”

“ဒီနေရာမှာ တန်ဆောင်းဆောက်ရင် ကောင်း
မယ်”

စသည်ဖြင့် စိတ်ကူးကြံစည်မိသမျှတို့မှာ လှူ
မည့်တန်းမည့် ကျောင်းဒကာ၊ တန်ဆောင်းဒကာများ
အလိုအလျောက် ပေါ်ပေါက်လာကြလေ၏။

ထိုသို့ဖြင့်ပင် ... သာသနာ့အဆောက်အဦ
များစွာကို ဖြည်းဖြည်းချင်းမှ များပြားစွာ သူ တည်ထား
ဖြစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် သူ့အတွက် အနောက်အယုက်အဖျက်
အဆီးများတော့ မကင်းခဲ့ပါ။

လယ်ဝေးမြို့ ရွှေလက်လှဘုရားကြီးအား ပြုပြင်
နေစဉ်ကဆိုလျှင် မလိုမုန်းထားသူများက ခဲနှင့်
ဝိုင်းပေါက်ကြသည်ပင် ရှိခဲ့လေ၏။

သို့သော် ထိုသူများမှာ မကြာမီပင် အကြောင်း
ကံအမျိုးမျိုးဖြင့် သေဆုံးပျက်ဆီးကုန်ကြလေသည်။

အခန်း (၁၀)

မန္တလေးတောင်ပိုရောက်လေပြီ

ဒေက္ခိဏာငယ်၊
နန္ဒာဦးစိုက်၊ ကန်ကြီးပိုက်လို့၊
ရစ်ပိုက်ကယ်ထူးထွေ၊ ရွှေလောင်းခွေထက်၊
ဗေဒမန္တလာ၊ မြေမျက်နှာ၊
ပြုဗြူရှေ့ရုံ၊ မြောင်းရေကန်နှင့်၊
နတ်ထံရိုးသွယ်၊ သာမျိုးသာကြွယ်တော့၊
ပန်းချယ်တဲ့တောင်မွန်၊
ရေတံခွန်သွယ်သွယ်ဆင့်လို့၊ တင့်လှတယ်လေး။

ဦးယုည

၁၂၆၉ ခုနှစ်၏ တပေါင်းလဆန်း ၁ရက်နေ့
တွင် ဖြစ်သည်။

မန္တလေးမြို့၊ တောင်ခွင်သာသနာပိုင် ဆရာတော်
ကြီး၏ ကျောင်းအတွင်းတွင် ရသေ့ကြီးတပါးသည် ဆရာ
တော်ရှေ့၌ ဝတ်ပြုရောက်ရှိနေလေ၏။

ထိုရသေ့ကြီး ရောက်ရှိလာသောအကြောင်းမှာ
နောင် မြန်မာပြည်အတွက် ထူးခြားသော အချိုးအကွေ့
တစ်ခု ဖြစ်လာစေခဲ့မည့် ကိစ္စပင် ဖြစ်လေသည်။

ထိုရသေ့ကြီးမှာ ဦးခန္တီပင်ဖြစ်ပါသည်။

“မန္တလေးတောင်ကြီးတစ်ခုလုံးကို တပည့်တော်
ပြုပြင်မွန်းမံပြီး စေတီပုထိုးသစ်များ တည်

ဆောက်လိုပါတယ် ဘုရား”

ဟူသော ဦးခန္တီ၏ လျှောက်တင်စကားကို ကြားသည့်အခါ ဆရာတော်ကြီးမှာ ရုတ်တရက် သူ့နားသူ မယုံနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်သွားရသည်။

“မန္တလေးတောင်ကြီးကို သေချာရော လေ့လာ ပြီးရဲ့လား ရသေ့ကြီး”

“တင်ပါ၊ ဟိုရက်တွေက တပည့်တော်၏ တပည့်ဖြစ်သူ ကိုကျော်သိန်းနှင့် စေ့စေ့ငှာ လာရောက် လေ့လာခဲ့ ပြီးပါပြီ”

ဆရာတော်က ခေါင်းညိတ်သည်။ သို့သော် သူ့ရင်ထဲမှ အံ့ဩစိတ်မှာတော့ မပြေသေး။

မန္တလေးတောင်ကြီးတစ်ခုလုံးကို ပြုပြင်တည်ဆောက်ဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမှ မဟုတ်တာပဲ။ ငွေကြေး ချမ်းသာကြွယ်ဝသူတွေတောင် လုပ်ဖို့ အခက်အခဲရှိ၏။ ယခုလို အမြင်ခပ်နုတ်နုတ် ရသေ့ကြီးတစ်ပါးထဲက တာဝန်ယူမည်ဆိုတော့ ပိုဆိုးသည်ပေါ့။

“ရသေ့ကြီး စွမ်းနိုင်ပါ့မလား”

“တင်ပါ့”

ရသေ့ကြီးကို ကြည့်ရသည်မှာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်ပုံရသလို အတော်လေးလည်း အားကျိုးမာန် တက် ရှိလှချေ၏။

“အင်းလေ၊ ရသေ့ကြီးလုပ်နိုင်မယ်ဆိုရင် တော့လည်း သဘောပေါ့၊ ဒါပေမယ့် ဒီကိစ္စက ကြီးကျယ်လှတော့ သံဃာအများရဲ့ သဘော ဆန္ဒကိုရော၊ မြို့မျက်နှာဖုံးလူကြီးတွေရဲ့ သဘောတူညီမှုရောယူမှဖြစ်မယ် ရသေ့ကြီး”

“တင်ပါ့၊ ဒါဆိုရင် တပည့်တော် ရဟန်း သံဃာများကို ဖိတ်ပြီး သဘောဆန္ဒယူပါရစေ ဘုရား”

“ကောင်းတာပေါ့လေ ရသေ့ကြီးက ဘယ်နေ့ ဖိတ်ချင်လို့လဲ”

“မနက်ဖြန်ပါ ဘုရား”

ဆရာတော် မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

“ဆုံးဖြတ်နိုင်တဲ့ ဆရာတော်သံဃာတော်

အားလုံး ပင့်ရမှာဆိုတော့ ချက်ချင်းကြီး
အချိန်ရပါ့ မလား”

“အချိန်ရပါတယ် ဘုရား၊ ဆရာတော်တွေ
ပင့်ဖို့ကို တပည့်တော် တာဝန်သာထားပါ”

“အေးလေ ဒါဆိုလည်း လုပ်ကြည့်ပေါ့”

ခွင့်သာပြုလိုက်ရသော်လည်း ဆရာတော်အဖို့
တော့ စိတ်ခပ်ထင့်ထင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ပင့်ဖိတ်ရမယ့် သံဃာတွေက နေရာအနှံ့အပြား။
သူတို့အားလုံး မနက်ဖြန်လာဖို့ ဆိုတာ ခုမှ လျှောက်ဖိတ်
လို့ အချိန်ရပါ့မလား။

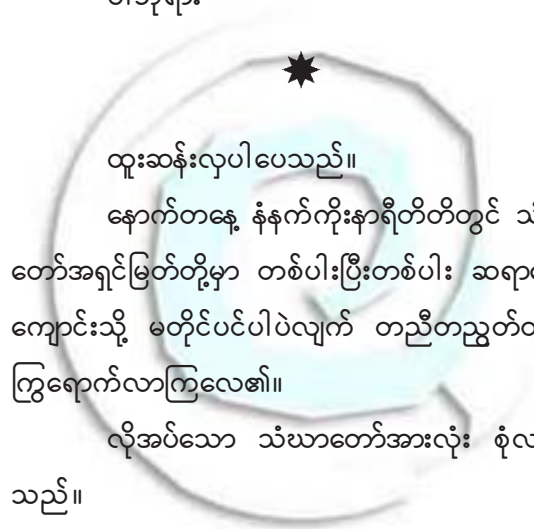
ဦးခန္တီကတော့ ဆရာတော်ထံမှ ခွင့်ပြုချက်ရ
ပြီးသည်နှင့် ဘုရားဆောင်သို့ သွားလေတော့သည်။

ဘုရားဝတ်ပြုပြီးသည်နှင့် ပဝါငယ်တစ်ခုကို
ထုတ်ယူကာ ရှေ့တွင် ဖြန့်ခင်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် ပင့်လိုသော သံဃာတော်အရှင်မြတ်
များအား တပါးပြီးတပါး အာရုံတွင်ပေါ်သာသည်အထိ
ပဝါငယ်ကို စူးစိုက်စွာကြည့်နေလေ၏။

ပါးစပ်မှလည်း တတွက်တွက်ရွတ်လျက် ...
“နက်ဖြန်မနက် တောင်ခွင်သာသနာပိုင် ဆရာ
တော်ကြီးကျောင်းသို့ ကြွရောက်လာကြ
ပါဘုရား”

ထူးဆန်းလှပါပေသည်။

နောက်တနေ့ နံနက်ကိုးနာရီတိတိတွင် သံဃာ
တော်အရှင်မြတ်တို့မှာ တစ်ပါးပြီးတစ်ပါး ဆရာတော်
ကျောင်းသို့ မတိုင်ပင်ပါပဲလျက် တညီတညွတ်တည်း
ကြွရောက်လာကြလေ၏။

လိုအပ်သော သံဃာတော်အားလုံး စုံလင်လှ
သည်။

ထိုအချိန်တွင် တောင်ခွင်သာသနာပိုင် ဆရာ
တော်ကြီးကတော့ ကြွရောက်လာသော သံဃာတော်များ
ကိုကြည့်ကာ စိတ်မောသွားမိသည်။

ဦးခန္တီအား ရှာသောအခါ ကျောင်းနံဘေးတွင်

အမှိုက်လှဲနေသည်ကို တွေ့၏။

“ရသေ့ကြီး ရသေ့ကြီး၊ သံဃာတော်တွေက
အပါးငါးဆယ်တောင်နော်”

ရသေ့ကြီးက ခပ်အေးအေးပင် ...

“တင်ပါ့ဘုရား”

ဟုသာ လျှောက်၏။

“အရရောက်လာတဲ့ သံဃာတွေအတွက် ဆွမ်း
ဘုန်းကိစ္စအဆင်ပြေပါ့မလား”

“တပည့်တော် အားလုံးလိုလေးသေးမရှိ
စီစဉ်ပြီးသားပါ ဘုရား”

တကယ်လည်း အကုန်အသင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဣရောက်လာသော သံဃာတော်များအား
ပထမဦးစွာ ရေသုံးသပ်နိုင်ရန် ရေကန်သို့ ဦးခန္တီက
ခေါ်သွားခဲ့သည်။

ကန်ထဲတွင် ရေကအပြည့်။

သံဃာတော်ငါးဆယ်အတွက် ရေခွက် ၅၀၊
ဆပ်ပြာခဲ ၅၀၊ မျက်နှာသုတ်ပဝါ ၅၀၊ တံပူ ၅၀ တို့မှာ

အဆင်သင့်ပင် ရှိနေလေ၏။

ထို့နောက် သံဃာတော်များအား ဆွမ်းကပ်လှူ
သည်။

ထိုအခါတွင်လည်း ဆွမ်းပွဲ ၅၀ နှင့် အငွေ
တထောင်းထောင်းထကာ အရသာရှိလှသော ဟင်းလျာ
များက အဆင်သင့်။

ဆွမ်းဘုန်းပေးကြအပြီး မန္တလေးတောင်ကိစ္စ
လျှောက်တင်သောအခါ သံဃာတော်တို့က တညီ
တညွတ်တည်း သဘောတူကြသည်။

သို့သော် တစ်ခုတော့ ပြောကြလေ၏။

“ဒီကိစ္စဟာ အင်မတန်ကြီးကျယ်ပြီး မြို့နဲ့
လည်း သတ်ဆိုင်တာမို့ မြို့များနာဖုံးလူကြီး
တွေဆီကလည်း သဘောတူညီချက်တော့
ယူလိုက်ပါ”

ထို့အတွက် မြို့များနာဖုံးလူကြီးတွေနှင့် ပြော

ကြစဉ်မှာ ဦးခန္တီ အနည်းငယ်အခက်ကြုံရလေသည်။
 လှေသင်းမောင် အမှူးရှိသော မြို့မျက်နှာပုံး
 လူကြီးများက ဦးခန္တီ၏ကြံရွယ်ချက်ကို သဘောမတူ။
 အမြင်မထယ်ဝါလှသော ရသေ့ကြီးတစ်ဦးလို့
 လည်း ထိုမျှ စွမ်းဆောင်နိုင်မည်ဟု မထင်ကြခြင်း
 ကြောင့်ပင်တည်း။

ထိုသို့ဖြင့်ပင် တစ်လမျှ ကြာသွားခဲ့သည်။
 ဦးခန္တီကလည်း သူ ချမှတ်ထားသော သန္နိဋ္ဌာန်
 ကို ဇွဲမလျော့။

ကြာလာတော့ လှေသင်းမောင်တို့မှာ သဘော
 ထားတွေ ပြောင်းလာခဲ့၏။ ဦးခန္တီအား မေးမြန်းဖြစ်ခဲ့
 သည်။

“ရသေ့ကြီးမှာ ဒီကိစ္စအတွက် ငွေအလုံအ
 လောက် ရှိရဲ့လား။”

ရသေ့ကြီးက အလွန်များပြားလှသော ငွေကြေး
 များကို ထုတ်ပြခဲ့သည်။

လှေသင်းမောင်မှာ သာသနာပိုင်ဆရာတော်

ကြီး၏ အခန်းအတွင်းသို့ဝင်ကာ ထိုကိစ္စအတွက် ဆရာ
တော်ကြီးနှင့် အတန်ကြာတိုင်ပင်ခဲ့လေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ...

ဦးခန္တီ၏ မလျှော့သော ဇွဲ၊ လုံ့လကြောင့် ဆုံး
ဖြတ်တစ်ခု ရရှိခဲ့လေ၏။

“ဗျာဒိတ်ပေး ရွှေရုပ်တော်မူမှအပ မန္တလေး
တစ်တောင်လုံးကို ဦးခန္တီအား အပ်နှင်း
လိုက်သည်”

လူကြီးစုံရာ ရှေ့မှောက်တွင် သာသနာပိုင်
တံဆိပ် ရိုက်နှိပ်ကာ ရသေ့ကြီးဦးခန္တီအား ပေးအပ်ခဲ့
လေသည်။

အနာဗလ

အခန်း (၁၁)
မန္တလေးတောင်တွင်အခက်အခဲ

မန္တလေးတောင်ပေါ်ခေတ်
အင်ဂျင်နီယာကိုမခေါ်
ရသွေ့ကိုယ်တော်ရှင် ကိုယ်တိုင်
ကြံစည်ပါသည်။
ရာဇဝင်များမှာ ထင်ရှား မြန်မာ့ဂုဏ်ရည်။

**မြန်မာ့ဂုဏ်ရည်သိချင်း
နန်းတော်ရှေ့ဆရာတင်**

မန္တလေးတောင်ပေါ်ရှိ စောင်းတန်းတစ်ခုဆီတွင်
လူနှစ်ယောက်မှာ ဆောက်လက်စ စေတီပုထိုးများကြား၌
လမ်းလျှောက်နေကြလေ၏။

တစ်ယောက်သောသူမှာ ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ၏
တပည့်ရင်းဖြစ်သော ကိုကျော်သိန်းဖြစ်သည်။ သူ့နံဘေး
မှာတော့ ယနေ့နံနက်ကပင် ရောက်လာခဲ့သော သူ့မိတ်
ဆွေတစ်ယောက်။

“မန္တလေးတောင်ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရသေ့
ကြီးကို အတိုင်ခံရသေးတယ်ဆို”
မိတ်ဆွေ၏ စိုးရိမ်တကြီးအမေးကို ကိုကျော်
သိန်းက ပြုံးလိုက်သည်။

“အဲဒီကိစ္စက အခုပြီးသွားပါပြီလေ”

“ဘယ်လို ဖြစ်တာတုန်း”

“ဒီတောင်ပေါ်မှာ အရင်ကနေတဲ့ စံစီခင်လေး ဆိုတာက တိုင်တာပေါ့”

မိတ်ဆွေဖြစ်သူ အံ့ဩသွား၏။

“ကောင်းတာလုပ်တာကို သူက ဘာလို့ တိုင် ရတာတုန်း”

“ပြောရရင် ဇာတ်လမ်းက အရှည်ကြီးပဲကွ၊ အရင်တုန်းက ဒီတောင်ပေါ်မှာ ဘုရားတွေ တည်ဖို့ ဆိုပြီး စရောက်တာက ဦးနန္ဒိယတဲ့၊ အဲဒီနောက်မှာ စံစီခင်လေးက ထပ်ရောက် တယ်၊ တို့ရသေ့ကြီး ဦးခန္တိကတော့ နောက်ဆုံး ပေါ့”

“ဪ ဒီပဲယင်းသား ဦးနန္ဒိယဆိုတာလား”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်၊ မင်းတော်တော် သိတာပဲ”

“ဒီလိုပဲ ကြားဖူးနားဝရှိတာပါ၊ သူက ရွှေဘို ဘက်မှာတုန်းကတော့ အတော်နာမည်ကြီး

ခွဲတာပဲ”

“ဟုတ်လား ဘယ်လိုများ နာမည်ကြီးတာ တုန်း”

“ရွှေဘိုမှာ အရင်က တည်လက်စ စေတီတစ် ဆူရှိခဲ့တယ်တဲ့၊ အလောင်းဘုရား ကောင်းမှု တော်လို့ ပြောကြတာပဲ၊ ထူးခြားတာက အဲဒီစေတီကို ဘယ်သူမှ ဆက်တည်လို့ မရဘူး”

“ဘာလို့လဲ”

ကိုကျော်သိန်းက အတော်စိတ်ဝင်စားသွားမိ သည်။ မိတ်ဆွေက သူကြားသိထားသည်များအား ဆက် ပြောပြလေ၏။

“အဲဒီစေတီနားက ကျောက်စာတစ်ချပ်ပေါ်မှာ တော့ ... ငါတည်တဲ့ဘုရားကို ငါကိုယ်တိုင် ဝင်စားတဲ့ သူမဟုတ်ရင် တည်လို့မရပါစေနဲ့လို့ ရေးထားတာပဲ”

“ကျောက်စာအရဆို အလောင်းဘုရားဝင်စား

သူမှ အဲဒီဘုရားကို ဆက်တည်လို့ရမယ့် သဘောဖြစ်နေတာပေါ့”

“အင်းပေါ့၊ ဘယ်သူပဲတည်တည်လဲ ကွဲအက် ပျက်စီးသွားတာချည်းပဲတဲ့၊ အဲဒါ ဘာကြောင့် မှန်း အပြစ်ရှာလို့ကို မရတာနော်၊ အင်္ဂတေက လည်း တကယ့် အကောင်းစား၊ ပန်းရံကလည်း အတော်ဆုံးခေါ်လုပ်တာတောင် အဲဒီလို ဖြစ်နေ တာ”

“စိတ်ဝင်စားစရာပဲ”

“အဲဒီမှာ ဦးနန္ဒိယ ရောက်လာတာပဲဟေ့၊ သူက သူတည်ကြည့်ပါ ရစေဆို ပြီးလုပ်တော့ အောင်မြင်သွားတယ်၊ သူလည်း တစ်ခါတည်း နာမည်ကြီးသွားတော့တာပေါ့”

ကိုကျော်သိန်းက ပြုံးသည်။

“ဪ ဒီလိုလား၊ ဒါကြောင့် သူ ဒီမန္တလေး တောင်ရောက်လာတော့ စံစီခင်လေးက မြှောက်ပေး တော့တာပေါ့”

“ဟုတ်လား ဘယ်လိုမြောက်ပေးတာတုန်း”

“ပထမဆုံး ဦးနှစ်နှစ်က ကသာဆိပ်ကမ်းမှာ သောင်တင်နေတဲ့ ကျွန်းတုံးရှည်ကြီးကို အလှူခံ ယူလာပြီး ဒီတောင်ပေါ်မှာ ဗျာဒိတ်ပေးဘုရား လာတည်တယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ စံစီခင်လေးနဲ့ တွေ့ရော၊ စံစီခင်လေးကလဲ ပေါ့သေးသေး မဟုတ်ဘူးနော် ဥစ္စာပေါ့ ရုပ်ချော တောင်ရိုးသူ မြို့စားကတော် ဖြစ်ခဲ့ဘူးသတဲ့။ တစ်နေ့မှာ စံစီလို့ခေါ်တဲ့ တရုတ်အမတ်ကြီးတစ်ယောက်နဲ့ လောင်းတမ်းကစားရာမှာ အနိုင်ရလို့ အဲဒီ အမတ်ကြီးကပဲ ဂုဏ်ပြုတဲ့သဘောနဲ့ ခင်လေး ဆိုတဲ့ နာမည်ရင်းရှေ့မှာ စံစီ ထပ်တပ်ပြီး စံစီခင်လေးလို့ ခေါ်ကြတာတဲ့”

“ဦးနှစ်နှစ်နဲ့တော့ အံ့ကိုက်ပဲပေါ့”

“ဟုတ်တယ် သူက ဦးနှစ်နှစ်ကို ... အရှင်ဟာ သာမန်လူမဟုတ်ဘူး မင်းလောင်းဖြစ်ရမယ်၊ တစ်ချိန်မှာ ဘုရင်ဖြစ်မှာ ကျိန်းသေပဲတွေ

ဘာတွေမြောက်ပြီး မင်း ဝတ်တန်ဆာတွေဝတ် ထီးဟန်နန်းဟန်နဲ့ ပြောပြီး ထီးဖြူ ဆောင်းလို့ နေစေသတဲ့”

“ဟုတ်လား”

“ဒါတင်ဘယ်ကမလဲ၊ ကိုယ်ရုံတော် အချော အလှလေးတွေကိုလည်း စားကောင်း သောက် ဖွယ် တွေနဲ့ ပို့လွှတ်ပေးသတဲ့”

“ဦးနန္ဒိယကြီးတော့ ဇိမ်ကျနေတော့တာပေါ့”

“ဒါပေမယ့် ခဏပါပဲလေ၊ ပြီးလည်းပြီးရော အဲဒီအကြောင်းကို အင်္ဂလိပ်အစိုးရက သိသွား တာနဲ့ ဖိလ လောက် ထိပ်တုံးခတ်ပြီး အချုပ်ခံခဲ့ ရသတဲ့”

မိတ်ဆွေဖြစ်သူက ရယ်လေတော့သည်။

“ဘယ်လိုလုပ်ပြီး အင်္ဂလိပ်အစိုးရက သိသွား ရတာလဲ”

“စံစီခင်လေးကပဲ သတင်းပေးလိုက်တာလေ၊ သူက နဂိုထဲက အကြံနဲ့ ဦးနန္ဒိယကို ပေါင်း

သတ်ပြီး ဒီတောင်ကို မောင်ပိုင်စီးဖို့ကြံတာပဲ”

“ဪဒါကြောင့် ရသေ့ကြီးဦးခန္ဓိကိုလည်း သူပဲ တိုင်တာကိုး”

“ဒါပေါ့၊ ရသေ့ကြီးကတော့ အဲဒီလို ပေါင်း လို့ရတဲ့သူမဟုတ်တော့ ရသေ့ကြီးက မန္တလေး တောင်ရဲ့ စောင်းတန်းဟောင်းကို ဖျက်ပြီး အသစ်တည်တဲ့အခါ မဟုတ်မတရား လီဆယ် တိုင်တော့တာပေါ့”

“သက်ဆိုင်ရာက လာစစ်သေးတယ်ဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ ရာဇဝတ်ဝန် ကိုယ်တိုင် လာကြည့်တာ၊ ရသေ့ကြီးကို မေးတော့ ဟောင်းနေလို့ အသစ်ပြန်ဆောက်တဲ့အကြောင်း ရှင်းပြလိုက်တာပေါ့”

“ဟိုက ဘာပြောသွားလဲ”

“ကောင်းအောင်လုပ်တာ ကောင်းတာပဲတဲ့၊ လုပ်သာလုပ်ဆိုပြီး ပြန်သွားတယ်”

“ဟုတ်ပါ့ကွာ၊ စံစီခင်လေးတို့တော့ မွတ်က

ရောပေါ့၊ တော်တော်ရှုပ်တာပဲ သူက
ဘယ်မှာနေလို့လဲ”

“ဟိုက အုပ်တိုက်လေးမှာလေကွာ”

ကိုကျော်သိန်းက ဗျာဒိတ်ပေးဘုရား
အရှေ့မြောက်ဘက် အနိမ့်ပိုင်းတောင်ရံရှိ အုပ်တိုက်တစ်
ခုအား ညွှန်ပြသည်။

မိတ်ဆွေဖြစ်သူက လှမ်းကြည့်ရင်းမှ သက်ပြင်း
ချသည်။

“အတော်ကို အခိုင်အခံ့နေထားတာပဲ၊ ဒီလိုဆို
သူတော်တော်နဲ့တော့ လက်လျှော့မယ် မထင်
ဘူး”

ကိုကျော်သိန်းကတော့ သိပ်ပူပန်ပုံမရပါ။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ ခဏနေရင် သူ့ဟာနဲ့
သူ အလိုလိုရှင်းသွားမှာပါ ရသေ့ကြီးရဲ့
သီလဂုဏ် သမာဓိဂုဏ်ကို ဘယ်သူက ဘက်
ပြိုင်နိုင်မှာမို့လို့လဲ၊ အရင်တုန်းကလဲ ဒီလို ကိစ္စ
မှန်သမျှဟာ သူ့အလိုလို ကြေပျက်သွား
ခဲ့တာချည်းပါပဲ”

သူပြောသည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်ပါလေသည်။
များမကြာမီမှာပင် ...

ရသေ့ကြီးအား ထိုသို့ နောက်ယှက်နေခြင်းကို
မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကာ ကုသိုလ်တော်ဘုရား ဂေါပက
ဦးဘအောင်နှင့် အဖွဲ့က ရှေ့နေ ဦးခင်မောင်ဒွေးကို
ငှားယမ်းကာ စံစီခင်လေးအား တရားစွဲကြလေ၏။

တရားရုံးတွင် စံစီခင်လေးရှုံးနိမ့်ပြီး မန္တလေး
တောင်မှ ထွက်သွားရန် အမိန့်ချခြင်းခံခဲ့ရသည်။
(အမှုမှာ နှစ်ကြိမ်ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ ပထမတစ်ကြိမ်
ရှုံးနိမ့်ပြီးသော် စံစီခင်လေးက တရားပြန်စွဲသေး၏။
ထိုအခေါက်တွင်လည်း သူမပင် ရှုံးနိမ့်ပြီး တစ်ခါတည်း
စိတ်နောက်ရူးသွပ်သွားလေတော့သည်။)

ထိုအချိန်မှစ၍

မန္တလေးတောင်တစ်ခုလုံးအား ရသေ့ကြီးဦးခန္ဓိ
ဆန္ဒရှိသလောက် အပြည့်အဝ တည်ဆောက်ပြုပြင်ခွင့်
ရရှိသွားခဲ့လေတော့သည်။

ဖာနာဗလ

အခန်း (၁၂)
နိဂုံးအားခုံထောက်ကြီး

သာဓု ပကောပိ တဿာပိ၊ မနော န ယာတိ ဝိကြိယံ။
န ဟိ တာပယိတုံ သက္ကာ၊ သာဂရဗ္ဗော တိဏ္ဍကာယ။

သူတော်ကောင်း၏စိတ်ကို
အမျက်ထွက်အောင် ပြုလုပ်ပါသော်လည်း မရနိုင်ချေ။

ဥပမာအားဖြင့်
ကောက်ရိုးမီးတုတ်ဖြင့် ပင်လယ်ကို ဆူပွက်နွေးစေရန်
မတတ်နိုင်သကဲ့သို့တည်း။

ဟိတောပဒေသ

ရသေ့ကြီးဦးခန္တီသည် တည်ကြည်ငြိမ်သက်စွာ
 ထိုင်လျက်ရှိ၏။

ရသေ့ကြီး၏ ရှေ့တွင် မတည်ငြိမ်နိုင်စွာ စိတ်
 လှုပ်ရှားနေသူများကတော့ အင်္ဂလိပ်အစိုးရက စေလွှတ်
 ထားသော စုံထောက်ကျော်များ။

သူတို့မှာ ရသေ့ကြီးမေးမြန်းထားသော ...
 “ဘာကိစ္စများ စုံစမ်းထောက်လှမ်းစရာရှိလို့
 ဒီကို လာကြသလဲကွဲ့”

ဟူသော မေးခွန်းကို ယခုထိ မဖြေနိုင်သေး။
 တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ

အကြံရခက်နေကြလေ၏။ နောက်ဆုံးမှ မထူးတော့ပြီမို့

“အပြင်မှာ ရသေ့ကြီး ငွေစက္ကူလုပ်တယ်လို့ သတင်းထွက်နေလို့ပါ ဘုရား၊ အဲဒီကိစ္စ စုံစမ်းရအောင် လာတာပါ”

“ငါ့ကို ငွေတုလုပ်တယ်လို့ ဆိုလိုချင်တာ လား”

“အဲလို သဘောတော့ မဟုတ်ပါဘုရား၊ ဒါပေမယ့် အရှင်ဘုရားတည်ဆောက်တဲ့ သာသနာ့ အဆောက်အဦးတွေရဲ့ တန်ဖိုးက များပြားလွန်းတော့ ဒီလောက် ငွေပမာဏ အများကြီးကို ဘယ်လိုရသလဲ သိချင်လို့ပါ”
ရသေ့ကြီးက တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

“ကဲ ကဲ၊ ဒီလိုဆိုလဲ သိအောင်ပြရသေးတာ ပေါ့၊ သေသေချာချာ ကြည့်ထားကြနော်”

ထို့နောက် ရသေ့ကြီးသည် သူ့ရှေ့မလှမ်းမကမ်း ရှိ ကြေးစည်အဖိုနှင့် အမကို ခပ်သာသာလေး သုံးချက်တီးခတ်လိုက်လေသည်။

သိပ်ကြာကြာ မစောင့်လိုက်ရပါ။

နာရီအနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ဘုရားဖူးပရိ သတ်များစွာမှာ မန္တလေးတောင်ပေါ်သို့ ထူးထူးခြားခြား ရောက်ရှိလာကြလေ၏။

ထို့နောက် သူတို့၌ပါလာသော ငွေကြေးများနှင့် ရွှေ၊ ငွေ၊ လက်ဝတ်ရတနာများပါ ရသေ့ကြီးအား လှူဒါန်းသွားကြလေသည်။

ထိုသို့ လှူဒါန်းလာသော အလှူရှင်များအား စုံထောက်တို့က နာမည် နေရပ်လိပ်စာများ မေးမြန်းခဲ့သည်။

အလှူရှင်တို့မှာ မြန်မာနိုင်ငံအရပ်ရပ်ကပင် ဖြစ်လေသည်။ အလှူငွေမှာလည်း တစ်နာရီမျှအချိန်အတွင်းမှာပင် ကျပ်တစ်သောင်းကျော်သွားခဲ့၏။

နောက်ပိုင်းတွင် အလှူရှင်တို့၏ နေရပ်လိပ်စာများအား သွားရောက်စုံစမ်းသောအခါ တကယ်အစစ်အမှန် ဖြစ်နေပြီး စေတနာသက်သက်ဖြင့် ရသေ့ကြီးအား လာရောက်လှူဒါန်းကြကြောင်း တွေ့ရလေသည်။

နောက်တစ်ကြိမ်မှာတော့
အင်္ဂလိပ်စုံထောက် မစ္စတာဖီးလစ်ကိုယ်တိုင်
လာရောက်စုံစမ်းခဲ့သည်။

သူကကျတော့ ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ ရွှေဖြစ်အောင်
လုပ်နိုင်စွမ်းရှိနေသည်ဟု ကြားကာ လာရောက်ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်၏။

ရောက်ရောက်ချင်းပင် ရသေ့ကြီးအား ...

“ရွှေတွေ ငွေတွေ ဖြစ်အောင်လုပ်နိုင်တဲ့ ပစ္စည်း
ကိရိယာတွေ ပေးပါ”

ဟု တောင်းလေတော့၏။

ရသေ့ကြီးက ပဝါငယ်လေးတစ်ခုကို ထုတ်ပေး
သည်။ မစ္စတာဖီးလစ်က ခေါင်းခါ၏။

“ကျုပ်လိုချင်တာ ရွှေဖြစ် ငွေဖြစ်မှာ အသုံး
ပြုတဲ့ ပစ္စည်းတွေဖြစ်ပါတယ်”

“ကျုပ်ပေးနေတာလည်း ရွှေဖြစ် ငွေဖြစ် မှာ
အသုံးပြုတဲ့ ပစ္စည်းဖြစ်တဲ့ ပဝါငယ်ပါပဲ”

“ဒီပဝါငယ်ဟာ ရွှေဖြစ်ငွေဖြစ်လုပ်တဲ့

ပစ္စည်းဆို ရင် အခုပဲရွှေတွေ ငွေတွေလုပ်ပြပါ”

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ် နှစ်ပြားတန်ဆောင်းဆောက်
ဖို့ ငွေလိုနေတဲ့ အတွက် အခုချက်ချင်း ရွှေဖြစ်
ငွေဖြစ်လုပ်ပြမယ်”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ရသေ့ကြီးဦးခန္တီမှာ သူ့ရှေ့၌

ပဝါငယ်ကို ဖြန့်ခင်းလိုက်သည်။

ထို့နောက် ပဝါငယ်အား စူးစိုက်စွာကြည့်ရင်း

ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ်ရွတ်ဆိုလေတော့၏။

ချက်ချင်းပင် ...

အနီးအနားမှ ဘုရားဖူးလာကြသူများမှာ ထိုအနား

သို့ လျှောက်လာကြကာ သူတို့ဝတ်ဆင်လာသော နားဆွဲ၊

နားကပ်၊ လက်စွပ် ကြည်စေ့၊ ဆွဲကြိုး စသည်များကို

ရသေ့ကြီး၏ ဖြန့်ခင်းထားသော ပဝါငယ်ထက်၌

တင်လှူသွားကြလေ၏။

စုံထောက်မစ္စတာဖီးလစ်မှာ အံ့ဩသွားမိသည်။

သို့သော် သူက လက်တော့ မလျှော့သေး။

“ဒါဆိုရင် ရသေ့ကြီးက ကျုပ်ယုံလာအောင်

ကျုပ်ကိုယ်တိုင် ကျုပ်ပစ္စည်းကို ဆန္ဒ အလျှောက်
လှူချင်လာအောင် လုပ်ပြစမ်းပါ”

ရသေ့ကြီးဦးခန္တိက မစ္စတာဖီးလစ်၏ မျက်နှာ
အား ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ ထို့
နောက် ပဝါငယ်အားပြန်ကြည့်ကာ ပါးစပ်မှ တစ်စုံ
တစ်ရာ ရွတ်ဖတ်နေလေ၏။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ...

ပြုံးရွှင်စွာ ရွတ်ဖတ်နေသော ရသေ့ကြီးအား
ကြည့်ကာ မစ္စတာဖီးလစ်ပါ ပြုံးရွှင်လာလေတော့သည်။

ထို့နောက် သူခါးတွင် ချိတ်ထားသော အစိုးရ
က ဆုအဖြစ်ချီးမြှင့်ထားသည့် ရွှေခါးပတ်ခေါင်းအား
ချွတ်ကာ ပဝါလေးပေါ်သို့ တင်လိုက်လေသည်။

ထို့သို့ လှူရသည့်အတွက်ပင် မစ္စတာဖီးလစ်မှာ
အလွန်ကြည်ကြည်နူးနူးဖြစ်နေလေ၏။

ဝမ်းမြောက်ကြောင်းစကားများအား အကြိမ်
ကြိမ်ပြောဆိုကာ ပြုံးရွှင်စွာဖြင့် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွား
လေတော့သည်။

ထို စဉ် ကတည်းက အင်္ဂလိပ်အစိုးရမှာ
ရသေ့ကြီးအား အထူးလေးစားခဲ့လေ၏။

မြန်မာပြည်ဘုရင်ခံ ဆာဟာကုတ်ဘတ္တလာ
မန္တလေးလာစဉ်က ...

ဘုရင်ခံတို့ ဇနီးမောင်နှံနှစ်ယောက်လုံးပင်
ရသေ့ကြီးဦးခန္တီထံ အရောက်လာခဲ့ကြသည်။

ဘုရင်ခံကဆိုလျှင် သူ့လက်တွင် ကိုင်လာသော
ဦးထုပ်ကိုပြကာ ၊

“ရသေ့ကြီးကို ကျွန်ုပ်များစွာ ကြည်ညို
လေးစားပါသဖြင့် မင်းတံအိမ်မှ ထွက်လာစဉ်က
ထဲက ဦးထုပ်ချွတ်ပြီး ကိုင်လာခဲ့ပါတယ်”
ဟုပင် ပြောဆိုခဲ့လေ၏။

သူတော်စင်အစစ်အမှန်ဖြစ်ကြောင်း သိရှိသွား
သဖြင့်လည်း ရသေ့ကြီးဦးခန္တီအား ရေကြောင်း ကုန်း
ကြောင်း ခရီးသွားလိုသမျှ သွားလာနိုင်ရန် အခမဲ့
လက်မှတ်များ ဆပ်ကပ်လှူဒါန်းခဲ့သည်။

ဘုရားပွဲတော်များ ကျင်းပလိုပါကလည်း အစိုးရ

www.foreverspace.com.mm

၁၁၈

ဒိဗ္ဗကျော်စွာ

ထံ ပွဲမိန့်ခံရန်မလိုသည့် အထူးအခွင့်အရေးတစ်ရပ်ကို
ပေးအပ်ခဲ့လေသည်။

ဖာနာဗာ

အထူး (၁၁)
ရေပူပူပူပူပူပူ

ဗိုလ်မောင်ကျားကျော်၊

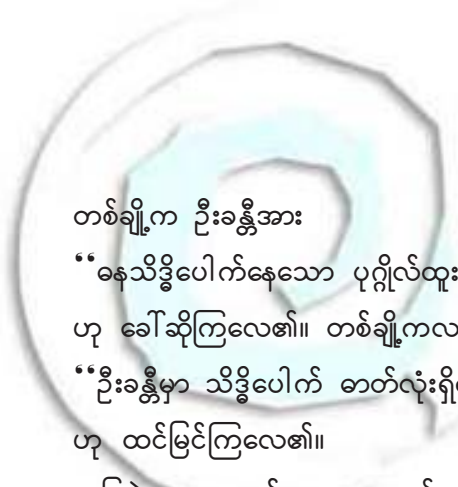
မန်းတောင်ရိုးပေါ်၊

သည်တောင်ကိုဖူးမျှော်ကြပါ။

ပြသာဒ်နှင့်ဝေဝေဖြာ၊

ဖူးမျှော်ကြပါ။

ရုပ်သေးဆရာကြီး ဦးဖူးညို

တစ်ချို့က ဦးခန္တီအား

“နေသိဒ္ဓိပေါက်နေသော ပုဂ္ဂိုလ်ထူးကြီး”

ဟု ခေါ်ဆိုကြလေ၏။ တစ်ချို့ကလည်း ...

“ဦးခန္တီမှာ သိဒ္ဓိပေါက် ဓာတ်လုံးရှိရမယ်”

ဟု ထင်မြင်ကြလေ၏။

သူပြုခဲ့သော ကောင်းမှုအလှူများ၏ ပမာဏက
များပြားလှသည်ကိုး။

များသောအားဖြင့် သူဆောက်လုပ်သော
သာသနာ့အဆောက်အဦးများအား တာရှည်ခံရန် ကျောက်
သားအစစ်ကို အသုံးပြုခဲ့၏။

လုပ်သားများအကူအညီဖြင့် ကျောက်တောင်
ကြီးများမှ ကျောက်တူးကျောက်ဆစ်ယူကာ ထိုကျောက်
တို့ဖြင့် တည်ဆောက်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

မက်ခလီကန်ကုမ္ပဏီသည် ဦးခန္တီလိုသမျှ သွပ်၊
သံ၊ ဘီလပ်မြေများအား ငွေကြိုတင်ပေးစရာ မလိုပဲ
အရောက် ပို့ပေးခဲ့၏။ ပစ္စည်းတန်ဖိုးအား နောက်မှ
ပေးချေရလေသည်။

၁၂၇၅ ခုနှစ်တွင် ဦးခန္တီက သာသနာပိုင်ဆရာ
တော်ကြီးအား ...

“ပိဋကတ်သုံးပုံ အဋ္ဌကထာတွေကို ကျောက်
ပြားထက်မှာ ရေးထိုးပူဇော်ခွင့်ပေးပါ”

ဟု လျှောက်ထားခဲ့လေ၏။ တောင်ခွင်သာသနာ
ပိုင်ဆရာတော်ကြီးက ...

“စိရဋ္ဌိတိက - ဝုဒ္ဓိဝိရုဋ္ဌ - ဝေပုလ္လ အကျိုး
ငှာအစွမ်းသတ္တိရှိတဲ့အလျှောက် ဆိုင်သင့်ရာ
ရာကူညီ ဆောင်ရွက်အားထုတ် ချီးမြှင့်ကြစေ”
ဟု အမိန့်ချမှတ်ခွင့်ပြုခဲ့လေသည်။

ထိုသာသနာပိုင်ဆရာတော်ကြီးကပင် ဦးခန္တီအား
‘သာသနာဟိတဓနယက’ (သာသနာ အကျိုးတော်
ဆောင် အောင်လံတော် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး) ဘွဲ့တံဆိပ်တော်ကို
ချီးမြှင့် ခဲ့၏။

မန္တလေး၊ စန္ဒာမုနိဘုရားဝင်းအတွင်းရှိ ပိဋကတ်
တော် ကျောက်စာ ၉၂ ချပ်တို့မှာ ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ၏
ကုသိုလ်တော်များပင် ဖြစ်လေတော့သည်။

ဦးခန္တီမှာ ယခင်က ...

မန္တလေးတောင်ခါးပန်းတွင် ၉ ပင်၊ ၅ ခန်းရှိ
တိုက်ကြီးတစ်လုံးအတွင်း၌ ဗုဒ္ဓကျမ်းစာများအားပုံနှိပ်ရန်
ပုံနှိပ်စက်ကြီးတစ်ခုကိုပင် ထားရှိခဲ့သည်။

ထိုပုံနှိပ်စက်နှင့် တွဲလျက် စက္ကူဖောက်စက်၊
ခေါက်စက်၊ ချုပ်စက်၊ ဖိစက်၊ မျဉ်းဆွဲစက်၊ စာလုံးသွင်း
စက် များပါတည်ထားခဲ့သည်။

၁၃၀၃ ခုနှစ် ကမ္ဘာစစ်အတွင်းကျမှ ထိုစက်ကြီး
များ ပျက်စီးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှာလိုလို ဦးခန္တီ ကမကထ

ပြုသော ကောင်းမှုအလှူများရှိ၏။

အဆောက်အဦးများတွင် လှူဒါန်းသူ၏ အမည်ကို ချက်ချင်းကမ္မည်းထိုးပေးခြင်း၊ အလှူငွေကို အလီလီခွဲပေးလျှင်လည်း နေရာကျအောင် စီမံပေးနိုင်ခြင်းကြောင့် အလှူရှင်များ အထူးပင်နှစ်သက်ကြလေ၏။

လှူဒါန်းရရှိငွေများအား သူကိုယ်တိုင်မှ လွဲ၍ မည်သူ့ကိုမျှ လွှဲအပ်ကိုင်တွယ်စေခြင်းမပြု။

သူတပည့်များနှင့်အတူ ...

“ဘုရားပစ္စည်းမခိုးပါ၊ ဘုရားအလုပ်ကို မခိုကပ်ပါ”

ဟု နေ့စဉ်တိုင်တည် သစ္စာပြုပြီးမှ လုပ်ငန်းဆောင်တာများ ဆောင်ရွက်ကြသည်။

“ငွေအများအပြားတွေ့မြင်သိမ်းပိုက်ရပါက လောဘသားများမှာ လိုချင်ခြင်း ဖြစ်ကြမည်”

ဟု များပြားလှသောငွေများအား သူတစ်ဦးတည်း နိုင်နင်းစွာ စီမံခန့်ခွဲခဲ့သည်။

စာရင်းအင်းလည်း မထား။ ချွတ်ချော်တိမ်းပါး

သည်ဟူ၍လည်း ဘယ်တုန်းကမှ မရှိခဲ့ပါချေ။

ဦးခန္ဓိမှာ အလွန်စည်းကမ်းကြီးသူ ဖြစ်၏။ သူ့ခြင်နေကျ ခြင်ခွက်ဖြင့် တစ်ခွက်စာအတိ ခြင်တွယ် ပြီးမှသာ ဆွမ်းဘုန်းပေးလေ့ရှိသည်။ ဘယ်နေရာ ရောက် ရောက်၊ အိပ်ရာနေရာ ဘယ်လောက်ကောင်းသော်လည်း သူ သုံးနေကျ နေကထိုင်၊ အိပ်ရာခင်းတို့ကို ထပ်ခင်း ပြီးမှသာ သီတင်သုံး ကျိန်းစက်လေ့ရှိ၏။

သူတည်ဆောက်ပြုပြင်ခဲ့သော စေတီများ၏ ဘုရားပွဲကျင်းပစဉ်တိုင်း၌လည်း သူကိုယ်တိုင် အမြဲကြွ ရောက်ဆောင်ရွက်ခဲ့၏။

တစ်ချို့ဒကာ၊ ဒကာမများက ကြုံရတက်သည်။

မန္တလေးတောင်မှအပြန် သူတို့အရပ်ဒေသ၌ ဘုရားပွဲကျင်းပနေသည်နှင့် ကြုံသောအခါ ရသေ့ကြီး ဦးခန္ဓိ ရောက်ရှိနေသည်ဟု သတင်းကြားရ၏။

ထိုအခါ သူတို့မှာ မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားကြ သည်။

“အခုပဲ ငါတို့ဒီကို မလာခင်လေးတင်

မန္တလေးတောင်မှာရှိနေခဲ့တာ မြင်ခဲ့ပါသေး
တယ်။ အခုရောက်နေတယ်ဆိုတာ မဟုတ်နိုင်
ပါဘူး။”

သို့သော် ရသေ့ကြီးဦးခန္တီမှာ တကယ်ပင်
ရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်လေသည်။

“မန္တလေးတောင်မှာလည်း ဦးခန္တီရှိတယ်။
တို့ဘုရားပွဲမှာလည်း ဦးခန္တီရှိနေတယ်။ တစ်ချိန်
တည်းမှာ နှစ်နေရာလုံး ရောက်နေတယ်။ ဈာန်
များ ပျံတက်ပြီးလာသလား။”

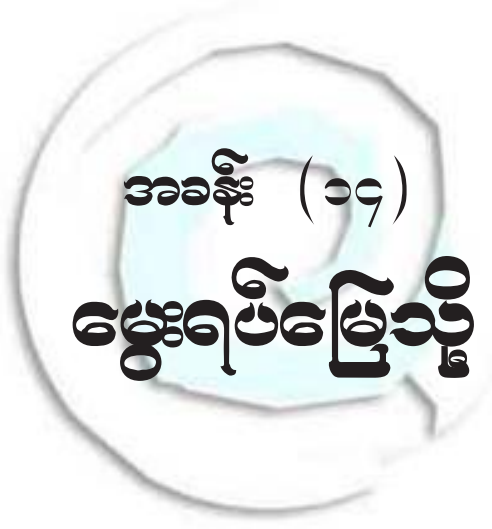
ဟုသာ တွေးမရနိုင်အောင်ဖြစ်ကြလေတော့၏။
ထို့ကြောင့်ပင်လားမသိ။

မိုးညှင်းတောရဆရာတော်ဘုရားကြီးကပင် သူ
တည်ခဲ့သော မိုးညှင်းသမ္ဗုဒ္ဓေ ဘုရားဝင်းအတွင်း၌ ရသေ့
ကြီး၏ ပုံတူကို ထုလုပ်ကာ

“ရသေ့ဝိဇ္ဇာ ဦးခန္တီ”

ဟု ကမ္မည်းရေးထိုးထားခဲ့လေသည်။

ဖာနာဗလ

အခန်း (၁၄)

မွေးရပ်မြေပွင့်

သက်သနဂိုရ်မြန်းစဉ်က
စောင်းတန်းအသွယ်သွယ်ပြု ဖန်ဆင်းသည်သို့
လူ့သံအတွင်းမှာ မကြုံစတောင်းပေပ
ဘုံအပေါင်း ကုသိုလ် ခုလိုအပြီးတွင်မှ
တိုင်းကြီး မြန်မာနိုင်ငံတော်၌
သမိုင်း ချီစရာ ကမ္ဘာမကျေမည့်
သာသနာ အခြေအနေ အပျက်အစီးတို့ကိုဖြင့်
တစ်ဆက်တည်း ဆက်ခံပြင် . . .

ဆရာကြီး သခင်ကိုယ်တော်မှိုင်း

ရွာသာရွာကလေးမှာ နံနက်ခင်း နေရောင်ခြည်
 ၏ အလင်းရောင်တွင် စည်ကားသာယာ၍နေ၏။
 ထိုအချိန်တွင် ရွာလယ်လမ်းမတစ်လျှောက်၌
 အသက်အရွယ်ကြီးရင့်လှပြီ ဖြစ်သော ရသေ့ကြီးတစ်ပါး
 မှာ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်ဝင်၍ လာလေသည်။
 ကိုယ့်ဟာနှင့်ကိုယ် စီစီညံ့၍ နေကြသော ရွာ
 သူရွာသားတို့မှာ ရုတ်ချည်းတိတ်ဆိတ်၍ သွား၏။
 “ရသေ့ကြီးတစ်ပါးပါလား”
 “အရင်က တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးပါဘူး၊ ဘာကိစ္စ
 နဲ့များလာသလဲ မသိဘူး”

တီးတိုးဝေဖန်ရင်း ရသေ့ကြီးအား လိုက်ကြည့်
နေမိကြသည်။ ရသေ့ကြီးကတော့ တည်ငြိမ်စွာပင် ရွာ
ဦးကျောင်းဆီတည့်တည့်သို့ ဦးတည်လျှောက်လှမ်းနေဆဲ။

ထိုရသေ့ကြီးမှာ ဦးခန္ဓိပင်ဖြစ်ပြီး သူ၏ မွေးရပ်
မြေသို့ ခေတ္တပြန်လည်ကြွလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် သူကို ဘယ်သူမှ မမှတ်မိကြ။

ကလေးသူငယ်များက ဆိုလျှင် ...

“တဟီးဟီး၊ တဟားဟား”

နှင့် ပြောင်လှောင်ခြင်းပင် ပြုကြလေ၏။

ရွာလယ်လမ်းမတစ်လျှောက်ရှိ အိမ်တစ်အိမ်ရှေ့
အရောက်၌ ရသေ့ကြီးက လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။
အိမ်၏တံခါးဝတွင်တော့ သူ့အားအကဲခတ်နေဟန်ဖြင့်
ငေးကြည့်နေသော လူရွယ်တစ်ယောက်။

“ဟေ့ ဒကာလေး၊ မင်း အမေနာမည်ဘယ်လို
ခေါ်လဲကွ”

လူရွယ်က ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်၍ သွားသည်။

ရသေ့ကြီး နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်မေးလေမှပင်

သူက တုံ့တုံ့ဆိုင်းဆိုင်းဖြင့် ...

“ဒေါသက်လို့ ခေါ်ပါတယ်”

ဟု ဖြေလေ၏။ ရသေ့ကြီး၏ မျက်လုံးများ၌
ဝင်းကနဲ အရောင်တစ်ချက်လက်သွားသည်ကို
မြင်ရသည်။

“ဪ မသက်သားကိုး၊ ဒါကြောင့် ရပ်ချင်း
တူလှတယ်လို့ ထင်နေတာ”

“ရသေ့ကြီး ... ရသေ့ကြီးက ...”

“မင်း မိဘများ မဆုံးမီက ငါ့အကြောင်း
မပြောပြခဲ့ဖူးဘူးလား”

လူရွယ်က စဉ်းစားဟန်ပြုသည်။

“ဪ ... ဟို ဟို ... အမေဆီမှာ ရသေ့
ဝတ်သွားတဲ့ မောင်တစ်ယောက် ရှိတယ်လို့တော့
ပြောဖူးသလိုပဲ၊ အဲ့ဒါ ...”

“ငါပဲပေါ့ကွ”

ချက်ချင်းပင် ထိုအိမ်လေးထဲမှ မိသားစုများထွက်
လာကာ ရသေ့ကြီးအနားသို့ ဝိုင်းအုံသွားကြလေတော့
သည်။

ရသေ့ကြီးဦးခန္တီအဖို့ သူ၏ တူသား မြေးမြစ်တို့
နှင့် ဝမ်းမြောက်ဖွယ် ပြန်လည်ဆုံတွေ့ရခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။ သူ့ကို

“ဒီရွာဆီ ပြန်ကြွလာခဲ့တာကိစ္စရှိလို့လား”

ဟု ဝိုင်းမေးကြလေ၏။

“ငါ့ကို မွေးဖွားခဲ့တဲ့ နေရာမှာ ရွှေချက်သိုစေတီ
တစ်ဆူ တည်ချင်လို့ပါ”

ဟု ရသေ့ကြီးက ပြောပြ၏။ သူ့ဆွေမျိုးများ
ကလည်း ထိုအကြံအား ဝမ်းပန်းတသာပင် သဘောတူ
ကြလေသည်။

“ဘိုးဘွားပိုင်မြေနေရာကို ကျွန်တော်၊ ကျွန်မ
တို့လည်း လုပ်ကိုင်စားသောက်မှု မပြုပါဘူး၊
ဒါကြောင့် ဒီနေရာကို လှူပါရစေ”

ရသေ့ကြီးမှာ ကြည်နူးနှစ်သိမ့်သွားမိသည်။

“ဒါဆိုရင်လည်း မန္တလေးပြန်ပြီး အစီအစဉ်
တွေ လုပ်လိုက်ပါဦးမယ်လေ”

မကြာမီပင် ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ ငယ်စဉ်က နေထိုင်

ခဲ့သော အိမ်နေရာ၌ ဉာဏ်တော် အတောင် ၄၀ ခန့်မြင့်
သည့် ရွှေချက်သို့ စေတီတော်တစ်ဆူ။

ငယ်ဆရာ ခင်ဓမ္မ၏ ကျောင်းနေရာ၌ ဉာဏ်
တော် ၁၀ တောင်ခန့်ရှိသော တောင်မြောက်စိတန်းလျက်
ပလ္လင်တော်ခွေ ရုပ်ပွားတော်ကြီး ၇ ဆူနှင့် ဉာဏ်တော်
၁၈တောင် မြင့်သည့် ရုပ်တော်မူတစ်ဆူ။ သရက်ပင်
ကြီးများအောက်၌ ဗျာဒိတ်ပေးရုပ်တု၊ ရွှေချက်သို့စေတီ၏
အနောက်ဖက် တစ်ဖာလုံခန့်၌ လျောင်းတော်မူတစ်ဆူ
... တို့ကို ပူဇော်တည်ထား ဖြစ်ခဲ့လေတော့သည်။

အာဇာနည်

အခန်း (၁၅)
ဦးစွာ၏ ဝဋ်ခြားမှုများ

(ဦးခန့်သည်)

အရပ်အမောင်း ၆ ပေကျော်ရှိ၍
သေးသွယ်သော မျက်နှာ။ ဖြောင့်စင်းသော နှာတံ။
ကျယ်ပြန့်သောနဖူး။ ဂျည်၍ကားသော နားရွက်။
ချွန်သော ဦးခေါင်းနှင့်
သွယ်ပျောင်းသော ခြေတံလက်တံများ ရှိသည်။

မြန်မာစွယ်စုံကျမ်း၊ အတွဲ ၂
စာမျက်နှာ ၃၂၁

၁၂၈၀ ခုနှစ်၏ နံနက်ခင်းတစ်ခုတွင် ရသေ့ကြီး ဦးခန္ဓီသည် စိတ်အနည်းငယ်လှုပ်ရှားကာအိပ်ရာမှ နိုးထလာခဲ့သည်။

ချက်ချင်းပင် သူတပည့်များအား လှမ်းခေါ် လိုက်ပြီး လေးနက်စွာ ပြောဆိုလေ၏။

“ငါအိပ်မက်ထဲမှာ ဂါထာတစ်ခုရတယ်၊ အဲဒီ ဂါထာကို မင်းတို့ ကူးယူပြီး ချက်ချင်းရိုက်နှိပ် ဝေငှကြပေတော့”

တပည့်များထဲမှ သွက်သွက်လက်လက်ရှိသူ တစ်ယောက်က မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်လို ဂါထာမျိုးများပါလဲ ဘုရား”

“အန္တရာယ်ကင်း ဂါထာကွဲ၊ လူတွေကို ကပ်ကြီးသုံးပါးကနေ ကျော်နင်းနိုင်စေတာပေါ့၊ ကဲကဲ ငါ ရွတ်ပေးမယ် လိုက်ကူးကြ လိုက်ကူးကြ”

တပည့်များမှာ ယုံကြည်စွာ လိုက်လံကူးယူကြလေ၏။

ထိုစဉ်ကာလက (ယနေ့ ကြုံခဲ့သော နာဂစ်ကဲ့သို့) မြန်မာပြည်တွင် ရေလွှမ်းမိုးမှုဘေး ကြုံနေရစဉ်တွင် ဖြစ်သည်။

ရသေ့ကြီးက သူ့အိပ်မက်မှရသော ဂါထာအား လက်ကမ်းစာရွက်လေးများအဖြစ် ရိုက်နှိပ်ဝေငှခဲ့သည်။

ထိုဂါထာအား ယုံယုံကြည်ကြည် ရွတ်ဖတ်ပူဇော်ကြသူများမှာ ဘေးရန်အန္တရာယ်အသီးသီးမှ ကျော်လွှားလွန်မြောက်ခဲ့ကြသည်ဟု ဆိုကြ၏။

မကြာမီမှာပင် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်ပွားလေတော့သည်။ လူပေါင်းများစွာမှာ ဘေးရန်ဒုက္ခများစွာ

ကြံကြရ၏။ ဦးခန္တီ၏ ဂါထာအား ယုံကြည်စွာ ရွတ်ဖတ်သူများ၊ ရတနာသုံးပါးအား ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်သူများများမှာ ဘေးရန်များမှ အထိုက်အလျောက် ကင်းလွတ်ခွင့်ရခဲ့လေသည်။

(ထိုသို့ ရသေ့ကြီးအိပ်မက်မှတစ်ဆင့် ရရှိသော အန္တရာယ်ကင်း ဂါထာတော်အား စာအုပ်နောက်ဖက်၌ ဖော်ပြပေးထားပါသည်)

ထို့ကြောင့်ပင် သူတပည့်များက

“တို့ဆရာ ရသေ့ကြီးမှာ အစွမ်းသတ္တိတစ်ခုခုတော့ သေသေချာချာရှိရမယ်”

ဟုပင် ပြောဆိုမိကြလေ၏။ တစ်ချို့ကလည်း

“လူတွေကြုံလာရမယ့် ဘေးအန္တရာယ်တွေကို သူကြိုပြီး သိလို့များ ဒီလိုအန္တရာယ်ကင်းကပ်ကျော် ဂါထာကို အမြန်ရိုက်နှိပ်ဖြန့်ဝေခဲ့သလား မသိဘူးနော်”

“မပြောနိုင်ဘူးလေ၊ ဒီလောက်အကျင့်သီလနဲ့ ပြည့်စုံတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဟာ တန်ခိုးစွမ်းအင်တစ်ခုခုတော့ မုချရှိမှာပေါ့”

“ဒါပေမယ့် လောကီပညာအစီအရင်တွေကို တော့ ရသေ့ကြီးလုပ်တာကိုင်တာ သိပ်မတွေ့ မိသလိုပဲ”

“လောကီပညာဆိုတာ သိပ်ကျယ်ဝန်းနက်နဲတာ ပဲ၊ အလွယ်နဲ့ ဘယ်မြင်သိနိုင်ပါ့မလဲလေ”

“တခြားရသေ့တွေလို ဖိုထိုးတာတွေဘာတွေ မမြင်မိလို့ ပြောတာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒါမျိုးတော့ မရှိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ရသေ့ကြီးရဲ့ ထူးခြားချက်တစ်ခု ငါ ပြောပြမယ်”

ထိုသူ့စကားကြောင့် လူအများပင် စိတ်ဝင်

တစား နားစွင့်နေကြသည်။

“ဘာလဲ၊ ဘာထူးခြားမှုလဲ”

ဟု စိတ်ဝင်တစား ဝိုင်းမေးကြလေ၏။ ထိုသူက

ပြုံးရင်း ...

“ရသေ့ကြီးရဲ့ ခေါင်းပေါ်မှာ ဘာတွေ့သလဲ”

လူအများ ရုတ်တရက် မဖြေနိုင်ကြ။ သူပြော

သည်ကို နားမလည်သလို ဖြစ်မိကြလေ၏။
 ထိုသူကပင် သူ့စကားကို ဆက်ပြောခဲ့သည်။
 “ဒေါက်ခြာလေကွာ ဒေါက်ခြာပေါ့”
 လူတွေ ‘ဟင်’ကနဲ ဖြစ်သွားကြ၏။
 “ရသေ့ ဒေါက်ခြာဆောင်းတာ ဘာဆန်း
 သလဲ”
 ဟု ဝိုင်းပြောကြလေ၏။
 “ဒါပေမယ့် ရသေ့ကြီးဦးခန္တီရဲ့ ဒေါက်ခြာက
 သူများနဲ့ မတူဘူးလေ၊ ဒေါက်ခြာအောက်ခြေ
 ပတ်ပတ် လည်မှာ နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူ ဗုဒ္ဓရုပ်
 ပွားတော်တွေရဲ့ ပုံတွေကို ပုံဖော်ထည့်သွင်းထား
 တယ်”
 “ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ် ... ရသေ့ကြီးက
 အဲဒီ ဒေါက်ခြာကို အရမ်းရိုသေတာပဲ၊
 မဆောင်းတဲ့အခါ သူ့ဘေးမှာ ထောင်ရက်သား
 လေးချထားတာ စေတီလေးကျနေတာပဲ”
 တစ်ယောက် ဝင်ရောက်ထောက်ခံလိုက်လေ

သည်။ ပထမပြောသူက ခေါင်းညိတ်၏။

“ဟုတ်တယ် အရေးကြီးကိစ္စတွေ လုပ်ဖို့၊ အလှူရှင်တွေနဲ့ တွေ့ဖို့အခါမျိုးတွေကျမှ ရသေ့ကြီးဟာ ဒေါက်ခြာကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ တရိုတသေမယူပြီး ဆောင်းလေ့ရှိတယ်”

“ဒါဆို သူ့ခေါင်းပေါ်မှာ စေတီတည်ထားတဲ့ သဘောပေါ့”

“ဒါပေါ့၊ အဲဒီဒေါက်ခြာရဲ့ အတွင်းမှာလဲ ရတနာရွှေချိုင့် အပိုက်နှစ်က နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူ ဂါထာတော်ကို ရေးထိုးထည့်သွင်းထားသေး တယ်”

နားထောင်နေကြသူများ အားလုံး သဘော ပေါက်သွားဟန်ဖြင့် ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ဖြစ်သွားကြ လေ၏။

ဗေဒင်ပညာ တတ်ကျွမ်းသူတစ်ယောက်က လည်း ဝင်ရောက်ဆွေးနွေးသည်။

“အင်္ဂုရိဇ္ဇာသဘောအရကြည့်ရင် ဒေါက်ခြာနဲ့

ခန္တီဆိုတဲ့ စကားလုံးတွေဟာ ကက်ကင်း သဘော ဖြစ်နေတယ်။ ရသေ့ကြီးဦးခန္တီဟာ ဒေါက်ခြာကို အမြဲတမ်းဆောင်ထားလို့ ကက်ကင်းခါတ်မိပြီး ဒီလောက် ကျော်ကြားနေ တာဖြစ်မယ်”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်။ လယ်တီဆရာတော် ကြီးဆိုရင်လည်း တောင်ငွေအမြဲဆောင်တယ်။ လယ်တီ နဲ့ တောင်ငွေဆိုတာလဲ ကက်ကင်း ခါတ်ပဲ”

“ရသေ့ကြီးက ဒါကိုသိလို့ တမင်ဆောင် သလား မသိဘူးနော်”

“မပြောနိုင်ဘူးလေ။ ရသေ့ကြီးနဲ့ ပတ်သက် လို့ တို့ဉာဏ်မမီနိုင်တဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တွေ အများ ကြီး ရှိနေနိုင်တာပဲ”

(ထိုသို့ ရသေ့ကြီး၏ ဒေါက်ခြာအတွင်း၌ ထည့်သွင်းထားသော ရတနာရွှေချိုင့်လာ နှစ်ကိုယ်ရှစ်ခု ဂါထာတော်အား စာအုပ်နောက်ဖက်၌ ဖော်ပြပေးထားပါသည်)

ဘယ်သူမဆို ရသေ့ကြီးအကြောင်း စကားစပ်
မိတိုင်း၌ ထိုအတိုင်းပင် ပြောဆိုနေကျဖြစ်ပါသည်။

တစ်ခါကလည်း ရသေ့ကြီးဦးခန္တီသည် သီပေါ
မင်းဖြစ်သည်ဟူသော ကောလဟလတစ်ခု အတော်
ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် ထွက်ပေါ်လိုက်ပါသေးသည်။

တစ်ချို့က ပြောကြ၏။

“ဖြိုတိသျှတွေကဖမ်းပြီး ရတနာဂီရိကို
အတင်းပို့လိုက်တဲ့သူဟာ သီပေါမင်းအစစ်
မဟုတ်ဘူး၊ လူစားလဲပြီး ထည့်ပေးလိုက်တာ၊
တကယ့်သီပေါဘုရင် အစစ်က မန္တလေး
တောင်မှာ ရသေ့ဝတ်ပြီးနေတယ်၊ ဦးခန္တီဆိုတာ
ပေါ့၊ ဒီဖြိုတိသျှတွေ ဒီတစ်ခါတော့ အကြီး
အကျယ် ခံလိုက်ရပြီ”

လူတော်တော်များများက ထိုကောလဟလကို
ယုံကြည်သည်။

“ဖြစ်နိုင်တယ်၊ သီပေါဘုရင်ကလည်း ဘာသာရေး အရမ်းကိုင်းရှိုင်းတာဆိုတော့ အေးအေးချမ်းချမ်းနေချင်တာနဲ့ ဒီအတိုင်း လုပ်ချင်လုပ်မှာ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စစ်ရှုံးခဲ့ပေမယ့် ဗြိတိသျှတွေကို တပတ်တော့ ရိုက်နိုင်ခဲ့တာပေါ့”

ဟု ကျေနပ်နေကြသူတွေလည်း ရှိ၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တို့ မြန်မာဘုရင်ကို ကြက်ကလေး ငှက်ကလေးဖမ်းသလို အလွယ်လေးနဲ့ ဖမ်းလို့တော့ ဘယ်ရမလဲကွာ”

ဟူသောအတွေးက ထိုကောလဟာလကို ပိုအားဖြည့်ပေးနေသကဲ့သို့ရှိလေ၏။

တဖြည်းဖြည်း စကားတွေမှာ ပိုမိုကျယ်ပြန့်လာသဖြင့် အင်္ဂလိပ်အစိုးရကပင် အထိတ်တလန့်ရှိလာခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က သက်ရှိထင်ရှား ရှိနေဆဲဖြစ်သော ကင်းဝန်မင်းကြီးကိုပင် ကြေနန်းဖြင့် လှမ်းမေးရလေ၏။

“ယခု ရတနာဂီရိတွင် ရှိနေသူမှာ သီပေါမင်း
ဟုတ်မဟုတ်”

ဟူသော အမေးကို ကင်းဝန်မင်းကြီးကလည်း

“ယခု ရတနာဂီရိတွင် ရှိနေသူမှာ သီပေါ
စစ်မစစ် ကျွန်ုပ်မသိ၊ နန်းတော်၌ ဘုရင်အဖြစ်
အုပ်ချုပ်ခဲ့သူ ဖြစ်ကြောင်းသာ ကျွန်ုပ်သိသည်”

ဟု ခပ်ရွံ့ရွံ့ အဖြေပေးခဲ့လေသည်။

ရသေ့ကြီး၏ ကျောင်းအတွင်း မွေးမြူထားသော
မြွေကြီးနှစ်ကောင်နှင့် ပတ်သက်၍လည်း ထူးခြားမှုများ
ပြောဆိုခဲ့ကြသေးသည်။

မန္တလေးတောင်ကို စတင်ပြုပြင် ရှင်းလင်းကာ
သာသနာ့အဆောက်အဦများ တည်ဆောက်စပြုစဉ်က
ရောက်ရှိလာသော မြွေကြီးများဖြစ်သည်။

နောက်ပိုင်း ထိုမြွေကြီးများ သေဆုံးသွားသော
အခါ ထိုစဉ်က နာမည်ကျော် သံရည်ကျိုဆရာကြီးဖြစ်

သော ဒေါင်းတံဆိပ် သံစိမ်းအလုပ်ရုံပိုင်ရှင် ဖိုထောင်
ဆရာကြီး ဦးဝင်းအား တောင်ပေါ်ခေါ်ယူကာ ထိုမြေ
ကြီးများ ဘုရားဖူးမျှော်နေပုံကို ပုံစံတူသံရည်ကျို သွန်း
လောင်းပြုလုပ်ထားလေ၏။

ထိုမြေကြီးများမှာ နောက်ပိုင်း၌ မန္တလေး
တောင်၏ ထူးခြားသော သင်္ကေတတစ်ခုပင် ဖြစ်လာခဲ့ပါ
လေသည်။

အာနန္ဒာ

အခန်း (၁၆)

နှစ်စဉ် ပညာရေးစာစာ

စဇေ ဒေကံ ကုလဿတ္ထေ၊ ဂါမဿတ္ထ ကုလံစဇေ။
ဂါမံ ဇနပဒဿတ္ထေ၊ သတ္တတ္ထေ ပထဝီ စဇေ။

အမျိုးအနွယ်၏ အကျိုးစီးပွားအတွက်
မိမိပိုင် ပစ္စည်းဥစ္စာတို့ကို စွန့်လွှတ်အပ်၏။

ရပ်ရွာ အကျိုးစီးပွားအတွက်
အမျိုးအနွယ်ကို စွန့်လွှတ်အပ်၏။

ဒေသတစ်ခုလုံး အကျိုးစီးပွားအတွက်
ရပ်ရွာအကျိုးကို စွန့်လွှတ်အပ်၏။

မိမိအသက်၊ ကိုယ်ခန္ဓာ အကျိုးစီးပွားအတွက်
အရပ်ဒေသကို စွန့်လွှတ်အပ်၏။

ဟိတောပဒေသ

တစ်ကြိမ်တွင် ရသေ့ကြီးဦးခန္တီသည် ရှမ်းပြည် နယ်၊ ပင်လောင်းမြို့နယ်အတွင်းရှိ ပင်ခင်းကျောင်းဟု အမည်ရှိသော ဘုန်းကြီးကျောင်းလေးတစ်ကျောင်းသို့ အမှတ်မထင် ရောက်ရှိသွားခဲ့လေ၏။

ထိုစဉ်က ပင်ခင်းကျောင်း၏ ကျောင်းထိုင် ဆရာတော်မှာ ဦးသာဂရ ဖြစ်သည်။

သူ့ထံတွင် ပညာသင်ကြားနေသူတစ်ဦးကတော့ ရှင်ကုမာရအမည်ရှိ ကိုရင်လေးတစ်ပါး။

ပင်ခင်းကျောင်းတွင် ပညာသင်ကြားနေသော ရဟန်းသာမဏေများအနက်မှ ထို ကိုရင်ကလေးအား

မြင်မြင်ချင်းပင် ဦးခန္တီ သတိပြုသွားမိသည်။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော် ဦးသာဂရကလည်း ထိုကိုရင်ကလေးအကြောင်းကို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ပြောပြဖြစ်ခဲ့သည်။

“ဉာဏ်ရည်အရမ်းထက်တာပဲ။ ပဋိယတ် ကျမ်းစာတွေကို ပုဒ်၊ ပါဒ၊ အက္ခရာ မှန်မှန်၊ ဋ္ဌာန်ကရိုဏ်း ကျကျ အာဂုံဆောင်နိုင်တယ်။ ဘယ်အချိန်မေးလိုက် မေးလိုက် ဒိုးကနဲ ဒေါက်ကနဲပဲ။ စာမျက်နှာနံပါတ် ဘယ်လောက် ဘယ်စာပိုဒ်မှာဆိုတာကအစ တိတိကျကျ ပြောနိုင်တယ်”

ဟုဆိုသဖြင့် ဦးခန္တီ စိတ်ဝင်စားသွားခဲ့သည်။
ကိုရင်ကလေး ရှင်ကုမာရအား

“ပညာဆက်သင်ဦးမလား ဒီထက်ပိုကြီးတဲ့ စာသင်တိုက်ကြီးဆီ ပို့ပေးမယ်”

ဟု မေးလေ၏။ ဦးသာဂရကလည်း သူ့တပည့် လေးအား ပဋိယတ္တိအရာတွင် ယခုထက်ပို၍ တတ်

မြောက်စေလိုသော ဆန္ဒရှိ၏။

ကိုရင်ကလေးကလည်း ...

“ဒို့ထက်ပို၍ စာ သင်ကြားလိုပါသေးသည်”

ဟု ပြောလေသည်။

သို့သော် သဘောမတူနိုင်ကြသည်မှာ ကိုရင်
လေး၏ မိဘများဖြစ်သော ဦးခိုင်၊ ဒေါ်အွတ်နှင့် ညီအစ်ကို
မောင်နှမများ၊ ဆွေမျိုးများပင် ဖြစ်လေသည်။

အသက် ၁၃နှစ်သာ ရှိသေးသော သူတို့သား
လေးကို ရပ်ဝေးသို့ မသွားစေလိုကြ။

“ဘယ်အရပ်ကို ပညာသွားသင်ရမှာလဲ”

ဟု မေးကြသော်အခါ ကိုရင်ကလေးက

“ဒီကနေ ခြေကျင်သွားရင် သုံးရက်ခရီး
လောက်တော့ရှိတယ် ပြောတာပဲ”

ဟု အမှန်အတိုင်း ပြောပြလေ၏။

“ဟာ အဝေးကြီးပဲ၊ အဲဒီအထိတော့ သွားမသင်
ပါနဲ့ သားရယ်”

ဟု မိဘတို့က ဝိုင်းပြောကြလေ၏။

သို့သော် ကိုရင်ကလေးမှာ အခိုင်အမာ ဆုံးဖြတ်
ပြီးသား ဖြစ်နေလေပြီ။

သူ့မိခင် ဒေါ်အွတ်က ငိုယို၍ တားသည်ကိုပင်
မရတော့။

“ကောင်းတဲ့ကိစ္စမို့ ခွင့်ပြုပါ”

ဟုသာ ပြတ်ပြတ်သားသားဆိုကာ ရသေ့ကြီး
ဦးခန္တီနှင့်အတူ အနည်းငယ်မျှ နောက်ဆံမတင်းပဲ
တည်ငြိမ်စွာလိုက်ပါသွားလေတော့သည်။

ဦးခန္တီက ထိုကိုရင်ကလေးအား ရမည်းသင်းမြို့
နယ်သို့ ခေါ်သွားပြီး သိမ်ကုန်းရွာ စာသင်တိုက်သို့ အပ်
နှံပေးခဲ့လေသည်။

ထိုစဉ်က ထိုစာသင်တိုက်၏ ကျောင်းထိုင်ပုဂ္ဂိုလ်
ဖြစ်သော အရှင်စာရိတ္တာဘိဝံသအား ...

“တကယ်ထူးချွန်တဲ့ ကိုရင်လေးတစ်ပါးကို
အပ်နှံချင်ပါတယ်၊ သေချာစွာ သင်ကြားပြသ
ပေးပါ”

ဟု ဦးခန္တီက ပြောဆိုအပ်နှံခဲ့လေသည်။

ထိုကိုရင်ကလေးမှာ နောင်တစ်ချိန်တွင် ရဟန္တာ
ဟုသမုတ်ခံခဲ့ရကာ အင်းလေး ရွှေဥဒေါင်းတောင်
ဆရာတော်ကြီးအမည်ဖြင့် အလွန်ထင်ရှား ကျော်ဇောလာ
ခဲ့သူ ဖြစ်ပါလေသည်။

ဖာနာလ

အခန်း (၁၇)

ပျံလွန်တော်မူပြီ

သရီရဿ ဂုဏာနဉ္စ၊ ဒူရ မစ္ဆန္တ မန္တရံ။
သရီရံ ခဏဝိဓံသိ၊ ကပ္ပန္တ ဌာယိနော ဂုဏာ။

လူကိုယ်ခန္ဓာနှင့် (သူ၏) ဂုဏ်ကျေးဇူးတို့သည်
အလွန်ပင် ခြားနား ဝေးကွာလှ၏။

ခန္ဓာကိုယ်သည် တခဏနှင့် ပျက်စီးတတ်၏။
ဂုဏ်ကျေးဇူးသည် ကမ္ဘာတည်သရွေ့ တည်နိုင်၏။

ဟိတောပဒေသ

ရသေ့ကြီးဦးခန္တီမှာ နှစ်ပေါင်းငါးဆယ်နီးပါးမျှ သာသနာ့အဆောက်အဦများ တည်ဆောက် ပြုပြင်သော လုပ်ငန်းအား မနေမနားပြုလုပ်လာခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။

မြို့ပေါင်း ၂၀၏ နေရာပေါင်း ၄၇ နေရာတို့တွင် သူပြုခဲ့သော ကုသိုလ်ကောင်းမှုအပေါင်းမှာ လက်ညှိုးထိုး မလွဲ ဆိုရလောက်အောင်ပင် ရှိခဲ့၏။

အသက်ကြီးရင့်လာသောအချိန် အလုပ်ဖိစီးမှု ဒါဏ်များဖြင့် ၁၃၀၇ ခုနှစ်အရောက်တွင် ကိုယ်တခြမ်း လေဖြတ်သွားလေတော့သည်။

သို့သော် သူ့အလုပ်များကိုတော့ မရပ်နား။

ကိုယ်တခြမ်း သေနေလျက်သားနှင့်သော်မှ
ဆောက်လုပ်ဆဲ ဘုရားပုထိုးများအား ထမ်းစင်ပေါ်မှ
လိုက်လံကြီးကြပ်ခဲ့လေ၏။

ထိုသို့ဖြင့် ၁၃၁၀၊ ပြာသိုလပြည့်ကျော် ၁၄
ရက် (ဗုဒ္ဓဟူးနေ့)၏ ညဘက်အချိန်တွင်တော့ ရသေ့ကြီး
ဦးခန္တိမှာ ဘဝဇာတ်သိမ်းကာ ပျံလွန်တော်မူခဲ့ရလေတော့
သည်။

သက်တော် ၈၂ နှစ်အရောက်တွင် ဖြစ်၏။
သို့သော် ...

ဦးခန္တိ၏ ရုပ်ကလာပ်ကို နှစ်နှစ်တိုင်တိုင် ပူဇော်
ကန်တော့ရန် ထားရှိခဲ့ပြီး၊

၁၃၁၂ ခုနှစ် တပို့တွဲလပြည့်နေ့ကျမှ မန္တလေး
တောင်ခြေကွင်းပြင်ကြီးတွင် မန္တလေးရဟန်းပျိုများအဖွဲ့မှ
ဦးဆောင်၍ စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ကြလေ၏။

ထိုသို့ မသင်္ဂြိုဟ်ခင်မှာလည်း အန္တိမဈာပန
အခမ်းအနားကို တစ်ပတ်တိုင်တိုင် ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ
ကျင်းပခဲ့လေ၏။

ရသေ့ကြီးအား အကြည်ညိုကြီးသူတို့ကတော့ ပြောကြသည်။

“ဦးခန္တီမှာ ဓနသိဒ္ဓိ၊ ပီယသိဒ္ဓိ ပြီးနေသူဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ဘယ်တော့မှ မသေနိုင်။ အထက်ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အမိန့်ကို မနာခံသဖြင့်သာ ဝိညာဉ်ချုပ် သွားရခြင်း ဖြစ်သည်”

တဲ့။ သူတို့ အယူအဆအရတော့ ...

“အထက်ပုဂ္ဂိုလ်တွေက ဦးခန္တီအား အလုပ်များ ရပ်နား ထွက်ခွာလာစေချင်သည်”

ဟု ဆို၏။

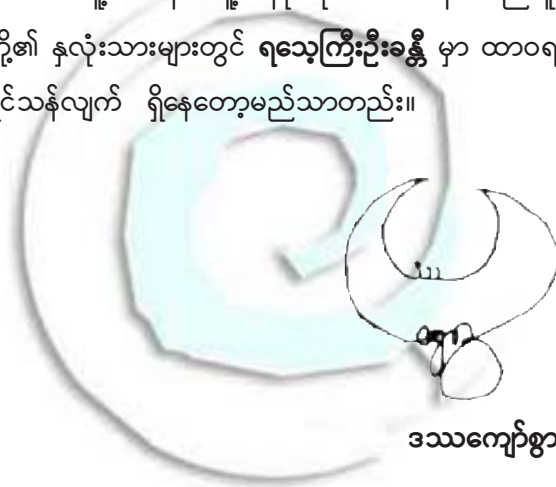
ဖွဲ့နှင့် စေတနာကြီးမားလှသော ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ လိုလူကတော့ ဘယ်သူက ဘာပြောပြော ဘာကြောင့်ပင် ဖြစ်ဖြစ် သူလုပ်လက်စ သာသနာပြုအလုပ်များအား အသက်နှင့်ခန္ဓာမြဲနေသမျှ ဘယ်တော့မှ ရပ်တန့်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါချေ။

တချို့ကလည်း ...

“ရသေ့ကြီးသေသွားတာ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ဦးခန္တီ

ဟာ ဘယ်တော့မှ မသေဘူး”
 ဟု ဇွတ်မှိတ်ငြင်းဆန်နေကြဆဲ။
 သူ ပြုမူဆောင်ရွက်ခဲ့သည့် အံ့မခန်း လုပ်ရပ်
 ကြီးများကြောင့် သူသည်ကား ဘယ်တော့မှ မသေ။
 သူ့စေတနာ၊ သူ့တန်ဖိုးကို သိတတ် နားလည်သူ
 တို့၏ နှလုံးသားများတွင် ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ မှာ ထာဝရ
 ရှင်သန်လျက် ရှိနေတော့မည်သာတည်း။

ဒဿကျော်စွာ

၂၃.၈.၂၀၀၈

ည ၈:၂၅ နာရီ

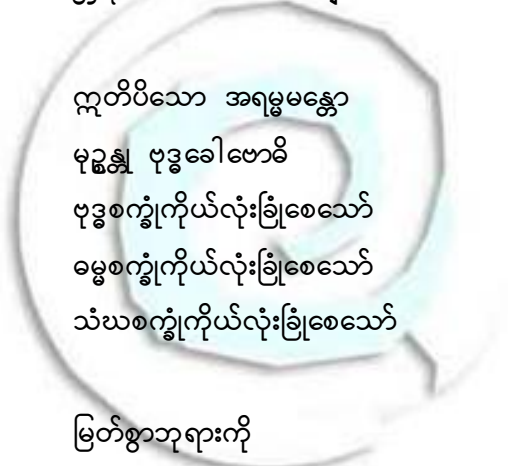
ရသေ့ကြီးဦးခွီ၏
မန္တန်တော်၊ ဂါထာတော်များ

ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ၏ ဒေါက်ခြာဂါထာ

တဏှီရဒယော၊ ဗုဒ္ဓါအဋ္ဌဝီသတိနာယကာ။
သဗ္ဗေပတိဋ္ဌိတာ၊ မယံမတ္တကေတေမုနိဿရာ။

ရသေ့ ရဟန်းတို့အား အစိုးရသော၊
နိဗ္ဗာန်လမ်းညွှန် ခေါင်းဆောင်ကြီးဖြစ်သော၊
မြတ်ဘုရား နှစ်ကျိပ်ရှစ်ဆူတို့သည် ...
တပည့်တော်၏ ဦးခေါင်းထက်၌
တည်နေတော်မူကြပါစေသား။

မန္တလေးတောင်ရသေ့ကြီးဦးခန္တီ၏ အိပ်မက်မှရသော
အန္တရာယ်ကင်း ကပ်ကျော်ဂါထာတော်

ဣတိပိသော အရမ္မမန္တော
မုဇ္ဇန္တ ဗုဒ္ဓခေါဗောဓိ
ဗုဒ္ဓစက္ခုကိုယ်လုံးခြုံစေသော်
ဓမ္မစက္ခုကိုယ်လုံးခြုံစေသော်
သံဃစက္ခုကိုယ်လုံးခြုံစေသော်

မြတ်စွာဘုရားကို
ဤသို့ အာရုံပြုရှိခိုးရသော အကျိုးကြောင့်
မကောင်းသောဘေးရန်အပေါင်းမှ
လွတ်ကင်းရပါစေသား။

မန္တလေးတောင်ရသေ့ကြီး၏ မေတ္တာဂါထာတော်

တုမှေစိတ္တံ စကာရောစ သဗ္ဗေဒေါ၊

မနုဿစ သီတံ ဥဒကံ။

ဣစ္ဆိတံ ပတ္တိတံ ဟောန္တုမေ မေတ္တံ

ကျွန်ုပ် မေတ္တာပို့ခြင်း ပြုပါ၏။

လူ နတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါခပ်သိမ်းတို့

ကိုယ်စိတ်ဆင်းရဲခြင်းမှ လွတ်ကင်းကာ

ရေလို အေးမြကြ၍

လိုအင်မှန်သမျှပြည့်ဝကြပါစေ၊

သင်တို့ကဲ့သို့

ကျွန်ုပ်လည်း လိုအင်ပြည့်ဝအေးမြစေရန်

လူ နတ် ဗြဟ္မာ သတ္တဝါခပ်သိမ်းတို့၏

အေးမြသော မေတ္တာဓာတ်တို့ကို ခံယူပါ၏။

ဦးချိန်ဆုတောင်းကြီး

- (၁) တိသရဏာ မြတ်သုံးဖြာကို ခန္ဓာဇီဝတည်သမျှတွင် နိစ္စမက္ခာ ကိုးကွယ်ပါ။
- (၂) ဒသလီလာ မြတ်ဆယ်ဖြာကို ဆောက်တည်ပါ၏။
- (၃) ဒါနကောင်းမှု ပြုပါ၏။ မေတ္တာဘာဝနာ ပွားများပါ၏။ သည်းခံပါ၏။
- (၄) ဤသစ္စာစကားမှန်သောအားဖြင့် ခြောက်ပါး ကိုးဆယ် ကိုယ်ဝယ်မရောက် လွင့်ပျောက်ကင်းငြိမ်း ခပ်သိမ်းဘေးဒါဏ် ရန်မာရ်အပေါင်း မကောင်းသမျှ အနိဋ္ဌ နှင့် အမင်္ဂလာ ဝေးစွာရှောင်ကွင်း ကောင်းခြင်း မင်္ဂလာ ဇေယျာတိုးတက် ဘုန်းကျက် သရေတင့်ဆန်း ပွင့်လန်း ရပါစေသော်။
- (၅) အင်္ဂုအရီဖျားနာဒုက္ခ ဖြစ်ကြလူဟူသမျှ ငါ၏နှုတ်က ပျောက်ကင်းချမ်းသာစေ ဆိုပချေက ခဏလျှင်စော ပျောက်စေသော်။
- (၆) ရွှေ ငွေ ကျောက်သံ ရုပ်နာမ်တည်ထား ဒန်ပြဒါး သွပ်၊ ဂျွတ်၊ စိန်၊ ဆေးဒါန်း၊ ခဲယမ်း၊ ဒုတ္တ

ခါတ်များစွာလည်း ညိုပြာနီထွေ ဆေးတကာ
ခါတ်တကာနှင့် ပြုလုပ်က သိဒ္ဓိဆယ်တန် အမှန်အပြီး
ဖြစ်စေသတည်း။

(၇) ဇမ္ဗူမြေပြင် မြင်မြင်သမျှ ပင်ရုက္ခတို့ တိကာဖလာ
များမြောင်စွာကို ငါ၏လက်နှင့် ကိုင်ကာထိက ဆေးအတိ
ဘဲ အမြဲမှန်စွာ လုပ်ကိုင်ရာသို့ ပါစေသော်။

(၈) ဗုဒ္ဓိ ဓမ္မံ သံဃံ စသား တန်ခိုးတေဇော် အာနုဘော်
အားကြောင့် ကြံစည်ပြောဆိုပြုလုပ်သမျှ ပြီးစီးထမြောက်
အောင် ဒေဝ ဒေဝေါ နတ်ဝိဇ္ဇာတို့ ကူညီမှိုင်းမ ဖြည့်စွမ်း
တော်မူကြ ပါစေကုန်သတည်း။

ဦးခွန္တီ ဆုတောင်းကြီးပြီး၏

ရသေ့ကြီး ဦးခန္တီ၏ ဣစ္ဆာသလလာဘ်ရှင်
မနောမယ ဓာတ်လုံး စီရင်နည်း

ကိတ်နှင့်သုတ၊ မူးစီပြလော့၊ ဘင်ကား၊
ခုနစ်မူး၊ ခြောက်မူး ဒုတ္တာ၊ မူးပေါင်းမှာကား အဋ္ဌာရသ
တွက်ရေရ၏။ သုတနှင့်ဘင် ကိတ်ဘောဇဉ်ကို အလျင်
တွဲပါ။ ဒုတ္တာကိုသိပ်၊ လုံကိုပိတ်၊ နှိပ်၍ ထိုးက ကိတ်
ကြွင်းရ၏။ နံ့သာဖြူရည် လူနို့ရည်နှင့် လောင်းလေ
ခုနစ်မီး ထိုရက်တွင်းမှာ ရခြင်းလာဘ်သပ်ပကာ
ဘောဇောတို့ ကိုယ်မှာဆောင်က သိန္နဲဟုတည်း။

ရသေ့ကြီးငြီးငွေ့၏ သရဏံဂုံ (၃၀) မုဒ္ဒာန်တော် ကြီး

- (၁) ဇာတိပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- ဇာတိပရိယန္တံ ဓမ္မံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- ဇာတိပရိယန္တံ သံဃံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၂) ဘောဂပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- ဘောဂပရိယန္တံ ဓမ္မံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- ဘောဂပရိယန္တံ သံဃံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၃) ဇီဝိတပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- ဇီဝိတပရိယန္တံ ဓမ္မံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- ဇီဝိတပရိယန္တံ သံဃံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၄) ယာဝဇီဝံပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- ယာဝဇီဝံပရိယန္တံ ဓမ္မံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- ယာဝဇီဝံပရိယန္တံ သံဃံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၅) မရဏပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- မရဏပရိယန္တံ ဓမ္မံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- မရဏပရိယန္တံ သံဃံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ

- (၆) မရဏကာလပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ
 မရဏကာလပရိယန္တံ ဓမ္မံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ
 မရဏကာလပရိယန္တံ သံဃသရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၇) အရဟတ္တမဂ္ဂပရိန္တံ ဗုဒ္ဓံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ
 အရဟတ္တမဂ္ဂပရိန္တံ ဓမ္မံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ
 အရဟတ္တမဂ္ဂပရိန္တံ သံဃသရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၈) အရဟတ္တမဂ္ဂကာလပရိန္တံ ဗုဒ္ဓံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ
 အရဟတ္တမဂ္ဂကာလပရိန္တံ ဓမ္မံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ
 အရဟတ္တမဂ္ဂကာလပရိန္တံ သံဃသရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၉) နိဗ္ဗာန်နပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ
 နိဗ္ဗာန်နပရိယန္တံ ဓမ္မံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ
 နိဗ္ဗာန်နပရိယန္တံ သံဃသရဏံ ဂစ္ဆာမိ
- (၁၀) နိဗ္ဗာန်နကာလပရိယန္တံ ဗုဒ္ဓံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ
 နိဗ္ဗာန်နကာလပရိယန္တံ ဓမ္မံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ
 နိဗ္ဗာန်နကာလပရိယန္တံ သံဃသရဏံ ဂစ္ဆာမိ

ဤသရဏဂုံမန္တန်တော်ကြီးကို ရွတ်ဆိုခြင်းဖြင့်
 ကြံတိုင်းအောင်၊ ပြောသမျှ ပြီးစီးလှူနတ်ချစ်ခင်
 စေ၏။

ထမင်းခဲဘွယ်ဘောဇဉ် အစားအစာတွေကို မန်းပြီးစားက
(၉၆)ပါးရောဂါ မဖြစ်နိုင်။ တကယ်တမ်းယုံကြည်စွာ
ဂုဏ်တော်မြတ်ကြီးကို ရွတ်ဆိုပွားများ၊ ဆည်းကပ်သူတို့
မှာ ဆင်းရဲဒုက္ခ မတွေ့၊ မကောင်းတဲ့ ဘေးအပေါင်း
လည်း မလာရောက်နိုင်ဘဲ ကျက်သရေမင်္ဂလာ၊
စီးပွားလာဘ်လာဘများ တိုးတက်ပွားများလာနိုင်၏။

နမော တဿ စကြာလည် ပုတီးစိပ်နည်း

(၁) နမော တဿ ဘုရားရှိခိုး

- ၁။ နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော
သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။ (ပုတီးတစ်လုံးချ)
- ၂။ နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော
သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။ (ပုတီးတစ်လုံးချ)
- ၃။ နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော
သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။ (ပုတီးတစ်လုံးချ)

(က) ဘဂဝါ ဂုဏ်တော်

- ၄။ သောဘဂဝါ ဣတိပိဘဂဝါ (ပုတီးတစ်လုံးချ)
- ၅။ နမော တဿ ဘဂဝတော။ (ပုတီးတစ်လုံးချ)
- ၆။ ဘဂဝတော တဿ နမော။ (ပုတီးတစ်လုံးချ)
- ၇။ ဘဂဝန္တံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။ (ပုတီးတစ်လုံးချ)
- ၈။ ဘဂဝန္တံ သိရသာ နမာမိ။ (ပုတီးတစ်လုံးချ)
- ၉။ ဘဂဝါ မေ သုခံ ဒေတု။ (ပုတီးတစ်လုံးချ)
- ၁၀။ နာမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော
သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။ (ပုတီးတစ်လုံးချ)

(ခ) အရဟံ ဂုဏ်တော်

- ၁၁။ သောဘဂဝါ ဣတိပိ အရဟံ။(ပုတီးတစ်လုံးချ)
- ၁၂။ နမော တဿ အရဟတော။ (ပုတီးတစ်လုံးချ)
- ၁၃။ အရဟတော တဿ နမော။ (ပုတီးတစ်လုံးချ)
- ၁၄။ အရဟန္တံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။ (ပုတီးတစ်လုံးချ)
- ၁၅။ အရဟန္တံ သိရသာ နမောမိ။ (ပုတီးတစ်လုံးချ)
- ၁၆။ အရဟံ မေ သုခံ ဒေတု။ (ပုတီးတစ်လုံးချ)
- ၁၇။ နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော
သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။ (ပုတီးတစ်လုံးချ)

(ဂ) သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ ဂုဏ်တော်

- ၁၈။ သောဘဂဝါ ဣတိပိ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓေါ။
(ပုတီးတစ်လုံးချ)
- ၁၉။ နမော တဿ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။(ပုတီးတစ်လုံးချ)
- ၂၀။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ တဿ နမော။(ပုတီးတစ်လုံးချ)
- ၂၁။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ။(ပုတီးတစ်လုံးချ)
- ၂၂။ သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓံ သိရသာ နမောမိ။(ပုတီးတစ်လုံးချ)
- ၂၃။ သမ္မာ သမ္ဗုဒ္ဓေါ မေ သုခံ ဒေတု။(ပုတီးတစ်လုံးချ)
- ၂၄။ နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော
သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။ (ပုတီးတစ်လုံးချ)

ထို့နောက် ... အရဟံဂုဏ်တော် (၁၁ မှ ၁၇ ထိ) ကို ဆက်စိပ်ပါ။

ထို့နောက် ... သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော် (၁၈ မှ ၂၂ထိ) ကို ဆက်စိပ်ပါ။

ထို့နောက် ... ဘဂဝါဂုဏ်တော် (၄ မှ ၁၀ ထိ) ကို ဆက်စိပ်ပါ။

ထိုအခါ ပုတီးလုံးရေပေါင်း ၄၅လုံး ရှိသွားပါပြီ။

ထို့နောက် ... သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော် (၁၈ မှ ၂၂ထိ) ကို ဆက်စိပ်ပါ။

ထို့နောက် ... ဘဂဝါဂုဏ်တော် (၄ မှ ၁၀ ထိ) ကို ဆက်စိပ်ပါ။

ထို့နောက် ... အရဟံဂုဏ်တော် (၁၁ မှ ၁၇ ထိ) ကို ဆက်စိပ်ပါ။

ထိုအခါ ပုတီးလုံးရေပေါင်း ၆၆လုံး ရှိသွားပါပြီ။

ထို့နောက် ... ဘဂဝါဂုဏ်တော် (၄ မှ ၁၀ ထိ) ကို ဆက်စိပ်ပါ။

ထို့နောက် ... အရဟံဂုဏ်တော် (၁၁ မှ ၁၇ ထိ) ကို ဆက်စိပ်ပါ။

ထို့နောက် ... သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော် (၁၈ မှ ၂၂ထိ)
ကို ဆက်စိပ်ပါ။
ထိုအခါ ပုတီးလုံးရေပေါင်း ၈၇လုံး ရှိသွားပါပြီ။

ထို့နောက် ... အရဟံဂုဏ်တော် (၁၁ မှ ၁၇ ထိ) ကို
ဆက်စိပ်ပါ။
ထို့နောက် ... သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဂုဏ်တော် (၁၈ မှ ၂၂ထိ)
ကို ဆက်စိပ်ပါ။
ထို့နောက် ... ဘဂဝါဂုဏ်တော် (၄ မှ ၁၀ ထိ) ကို
ဆက်စိပ်ပါ။
ထိုအခါ ပုတီးလုံးရေပေါင်း ၁၀၈လုံး ရှိသွားပါပြီ။

စကြာလည်သလို အပြန်အလှန် လှည့်ပတ်စိတ်ရသော
ကြောင့် စကြာလည်ပုတီးစိပ်နည်းဟု ခေါ်ခြင်းဖြစ်ပါ
သည်။ စုစုပေါင်း ပုတီး၁၀၈လုံးအတိ ဖြစ်၏။
ရသေ့ကြီးဦးခန္တိ ခြောက်ဝါအရောက်၌ ရွှေမြင်တင်
တောင်ပေါ်ရှိ စေတီပျက်တစ်ဆူမှရရှိသော ပေချပ်များ
ပေါ်တွင် ပါရှိခဲ့ပြီး ထိုကျင့်စဉ်ကြောင့်ပင် ရသေ့ကြီးသိဒ္ဓိ
ပေါက်ခဲ့သည်ဟု အဆိုရှိကြသည်။

www.foreverspace.com.mm

ဝိတ်သုဒ္ဓါ အတည်

ဝိဇ္ဇာ 'မ' မည်